HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Torstaina huhtikuun 5. pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | 2:nen vuosikerta ▪ 1934 No 14

Suomen vientiyhdistys — „juutalaisuuden“ tuontiyhdistys?

Voidaanko vielä julkeammin käyttää väärin kansamme varoja!

Eräille täkäläisille tuontiliikkeille on Suomen Vientiyhdistys lähettänyt seuraavan kiertokirjeen:

›Täten saamme koht. ilmoittaa lähettäneemme Teille 'Suomen Ulkomaan' äsken ilmestyneen 6:nnen numeron ja pyydämme kiinnittää arv. huomiotanne lehden 165 sivulla olevaan kirjoitukseen: 'Toimenpiteet appelsiinien viennin edistämiseksi Palestiinassa'.

Kunnioittaen

Suomen Vientiyhdistys.›

›Suomen Ulkomaankauppa› kirjoittaa mainitulla 165 sivullaan:

›Toimenpiteet appelsiinien viennin edistämiseksi Palestiinassa.

Niin suuren menekin kuin Jaffan appelsiinit ovat saaneetkin ja niin hyväksi kuin niiden laatu jo on saatu, jatkavat Palestiinan viranomaiset edelleen toimenpiteitään niiden laadun parantamiseksi. Näiden huomattavimpia ominaisuuksia ovat miltei täydellinen siemenettömyys, suuri koko ja mehukkuus. Vientitarkastus on kehitetty erittäin tehokkaaksi, niin että jokainen laatikko maasta vietäviä appelsiineja joutuu tarkastettavaksi. Tarkastuskulut suoritetaan jokaiselta laatikolta menevästä verosta. Myöskin on saatu aikaan erityiset kylmät osastot kaikille tärkeimmille Euroopan laivalinjoille, niin että hedelmät saapuvat perille hyvässä kunnossa. Toimenpiteet on ulotettu samoin itse viljelijöiden ohjaamiseen sekä edullisimpien menetelmien keksimiseen. Viimeksi mainittu työ suoritetaan erikoisessa koelaitoksessa, jonka toimesta viljelijöille lähetetään m.m. malleja siitä, minkälaisia vientiappelsiinien tulee olla ja minkälaiset siis on valittava ulkomaille meneviä lähetyksiä varten.

Pretorian yliopiston puutarhaosaston professorin Clark-Powell'in lausunnon mukaan Jaffan appelsiinit luultavasti ovat parempia kuin minkään muun maan. Tämä lausunto on huomattava senvuoksi, että Etelä-Afrikka on tärkeä kilpailija appelsiininviennissä.›

Suomen Vientiyhdistyksen toimitusjohtajana on Jaakko Kahma.

Yhdistyksen kunniapuheenjohtajana on tasavallan presidentti, puheenjohtajana proefssori J. H. Vennola. Sen hallitukseen kuuluu joukko nykyisen yhteiskuntamme tukipylväitä.

Yhdistys nauttii vuosittain valtioapua muutama satatuhatta markkaa.

Paitsi, mitä jo yhdistyksen nimikin osoittaa, sanotaan sen sääntöjen 1 §:ssä:

›Yhdistyksen tarkoituksena on työskennellä vientikelpoisen tuotannon ja viennin kehittämiseksi sekä suomalaisten tuotteiden tunnetuksi tekemiseksi ja niiden menekin lisäämiseksi muissa maissa.›

Ja edelleen sääntöjen 2 §:ssä sanotaan: *›Jäsen, joka tekee itsensä syypääksi yhdistyksen tarkoitusperien vastaisiin toimenpiteisiin, voidaan hallituksen päätöksellä eroittaa yhdistyksen jäsenyydestä.›*

Siinä kylmiä tosiasioita, joista voinee jo tehdä johtopäätökset.

Suomen Vientiyhdistys, jonka toiminta suureksi osaksi rakentuu valtion tukeen, on langennut palvelemaan yhdistykselle aivan vieraita voimia. Vientiyhdistyksen kuten säännöt ja nimikin edellyttävät, tulisi harrastaa kotimaista tuotantoa ja sen vientiä. Mutta nyt yhdistys on ryhtynyt tekemään työtä myöskin tuonnin hyväksi ja vielä lisäksi Palestiinan juutalaisten tuotteiden hyväksi. Yhdistyksen vuosikertomusten mukaan tällainen toiminta ei ole ollut sille vieras ennenkään. Englantilaisen viikon synnyttämiseen otti yhdistys myös osaa.

Tällaisella toiminnallaan on yhdistys rikkonut sääntöjään sangen karkeasti. Tämä jos mikä on sääntöjen vastaista toimintaa.

Meidän lakimme eivät tuomitse henkilöitä, jotka ovat kansainvälisten voimien palveluksessa, mutta selvää selvempääkin pitäisi olla, ettei valtiomme varoja saisi käyttää yhdistyksen tukemiseksi, joka unohtaen tarkoituksensa näin julkeasti työskentelee sitä vastaan ja vielä lisäksi juutalaisuuden hyväksi.

Meidän kunnianarvoisan presidenttimme nimi on jo ennätetty yhdistää monenlaiseen toimintaan, joka ei ole ollut nimelle kunniaksi. Tässä on yksi esimerkki siitä, mitenkä meidän presidenttimme joutuessaan vientiyhdistyksen kunniapuheenjohtajaksi, on samalla joutunut aivan väärää asiaa palvelemaan. Se ilmapiiri, missä meidän tasavaltamme päämies elää, ei näy pystyvän suojaamaan häntä joutumasta nimellään osallistumasta kansallisuuttamme ja valtiotamme alentaviin tekoihin, vaan päinvastoin on omiaan johtamaan valtiomme päämiehen nimen väärinkäyttöä. Asianomaisilta yhdistyksiltä ei voi toivoa niin paljon tahdikkuutta, etteivät sotkisi presidentin nimeä likaan. Siksi on kansa saatava hereille, reagoimaan niin, että valtiomme kunnioitettu päämies vastaisuudessa säilyy tällaisilta tapauksilta, jotka ovat kansallemme häpeäksi. Samoin on myös valtiovarojen käyttö lopetettava kansainvälisyyden ja juutalaisuuden tukemiseen.

Meidän valtatekijämme näkyvät tulevan yhä häikäilemättömämmiksi. Ei riitä enää se, että meidän kansamme työtä ryöstetään atojen milj. arvosta koron muodossa ja työnnetään kansainvälisyyden palvelukseen. Nyt jo kotimaassa valtion avuin työskentelevät yhdistykset asetetaan palvelemaan samaista maatamme raatelevaa kansainvälisyyttä ja juutalaisuutta.

Tämä Suomen Vientiyhdistys ja sen kansaamme vahingoittava toiminta ei sellaisenaan kovin suurta merkitse, mutta se julkeus, mikä sen toiminnassa esiintyy, on siksi räikeä ja esikuvallinen, että se vaatii mitä ankarimman tuomion niiltä, joilla vielä on järki terveenä ja jotka tahtovat rakentaa maamme tulevaisuuden luontaisiin rikkauksiimme ja kansallisien voimiemme varaan.

On turhaa toivoa, että tervehtyminen alkaisi ylhäältäpäin. Siellä on sokeus siksi voimakkaasti vallalla ja hyvittävät suonet niin valtaisat, että näkö on monessa tapauksessa ijäksi sammunut. Mutta Suomen kärsivä, työtätekevä kansa on säilyttänyt näkönsä terveenä ja siksi sen on ensiksi noustava vaatimaan, että tämä kansainvälisyyden ja juutalasiuuden palvonta ja niitten herruus maastamme lopetetaan.

Pelkäätkö „Pöpöä“?

Arki-ihmisen mietteitä V.

Raha kiertää. Sen tehtävänä on välittää tavaranvaihtoa ja ihmistyötä. Se kiertää kädestä käteen, omnistajalta toiselle, palaten aina isomman tai pienemmän kiertoympyrän tehtyään takaisin samalle henkilölle, joka sen kerran on kädestään edelleen lähettänyt. Tietenkään ei juuri sama setelinumero samaan kouraan satu, sillä numeroilla on ääretön määrä tilaisuuksia vaihtua toisiin. Mutta tulee joku toinen setelinumero, mikä käytännössä voidaan verrata veren tehtävään ihmisruumiissa. Siihenhän viittaa onnistuneesti kansan puhekin ›rahasuonesta›. Ja jokaisella ihmisellä on jatkuvana pyrkimyksenä ohjata mahdollisimman paksu rahasuoni kulkemaan juuri oman kukkaronsa kautta. Sillä ihmisen elintaso riippuu paitsi siitä, paljonko tavaraa hän yhdellä markalla saa, juuri siitä, kuinka suuri setelimäärä hänen kukkaronsa kautta esim. vuodessa kulkee.

Kansainvälinen kaupankäynti on kehittynyt sellaiseksi, että rahankierron suurimpina ympyräalueina voidaan pitää yhteisesti kaikkia valtioita. Nämä alueet muodostavat siis yhteisesti suuren ympyrän, joka sitten sulkee sisäänsä joukon pienempiä ympyröitä. Nämä pienemmät ympyrät edustavat eri valtioiden sisäistä rahankiertoa.

Rahankierrolla on keskimääräinen nopeutensa ja siis myös keskimääräinen aika, joka yhteen kierrokseen kuluu. Jakamalla esim. vuosi keskimääräisellä kierrosajalla saadaan siis vuodessa suoritettujen kiertojen lukumäärä. Ja kertomalla liikkeessä oleva rahamäärä tällä kiertojen lukumäärällä saadaan suurin piirtein selville, missä määrin yhden kiertoympyrän alueella on vuoden aikana tavaroista ja ihmistyöstä maksettu. Tämä tieto ei ilmaise koko maksumäärää, vaan ainoastaan murto-osan siitä, sillä jokaiseen ympyrään kuuluu suuri joukko maksusuorituksia. Mutta se antaa jonkinnäköisen käsityksen koko maksumäärän suuruudesta. Jos elintaso halutaan säilyttää samanlaisena, niin liikkeessä olevan setelistön määrälleen muuttuminen pyrkii aiheuttamaan kiertonopeuksien vaihteluita, joilla niilläkin on rajamahdollisuutensa. Tästä syystä on rahankierrossa vältettävä tämäntapaisia häiriöitä. Niitä voi syntyä myös rahankierron katketessa, jollaisen ilmiön aiheuttavat esim. lakot, työsulut, vararikot, pankkisaatavien irtisanomiset y. m. s. Häiritsemällä rahankiertoa suuressa kansainvälisessä ympyrässä voidaan aikaansaada yleismaailmallinen talouselämän häiriö, joka osaltaan voi häiritä eri valtioiden rahankiertoa ja talouselämää.

*

Jos liikkeessä olevan setelistön määrää muutetaan niin paljon, ettei kiertonopeus kykene vastaavasti muuttumaan, niin **muuttuu rahan arvo.** Jos esim. setelistöä lisätään, niin joudutaan siis isommalla setelimäärällä maksamaan samat tavarat ja työt, joten rahan arvo on laskenut. Vähennettäessä setelistöä käy tietenkin päinvastoin. **Jotta siis setelistöä lisättäessä tai vähennettäessä rahan arvo ei muuttuisi, täytyisi tavaroita ja työtä, siis kulutusta ja tuotantoa, vastaavasti lisätä tai vähentää.** Tämä on nykyisen talousjärjestelmän vallitessa mahdotonta, sillä sitä varten yhteys talouselämän ja setelinantolaitoksen välillä on aivan liian heikko, mikäli yhteydestä yleensä voidaan

(Jatk. siv. 3.)

Työttömyys kansallinen vaara.

Elämme nykyään taloudellisessa elämässä menekkipulaa, s.o. tarvikkeiden tuotanto on suurempi kuin riittävä, mutta tarvikkeiden jakelu on epäonnistunut, joten kansakunnan suuri osa kärsii tarvikkeiden puutetta. Jos kysyy liberalistiskapitalistiselta kansantalousmieheltä syytä tähän ilmeiseen nurinkurisuuteen niin saa vastaukseksi loistavan oppineen, monimutkaisen selityksen rahan katekullan siirtymisestä maasta toiseen, pääomien kiinnittämisestä tuottamattomiin tarkoituksiin, luottamuksen puutteesta y.m. sellaisesta ja lopuksi vakuuttelun ns. ›vapaan ja terveen talousjärjeltelmän‹ tosin hitaasti, mutta varmasti toimivista itsensätervehdyttävistä vaikutuksista jne.

Oli tämän ns. ›vapaan ja terveen talousjärjestelmän› erinomaisuuden laita miten tahansa, tässä yhteydessä emme rupea sitä selvittelemään, mutta tosiasia on ja siksi jää, että

työttömyys sinänsä ja erikoisesti kansakunnan kasvavan nuorison työttömyys tuottaa sellaisia vaurioita kansakunnan jäsenten sekä henkiselle että ruumiilliselle kunnolle, että mikään terve talousjärjestelmä ei voi niitä vaurioita korjata.

Ei totisesti tarvita paljon mielikuvitusta voidakseen nähdä ne kaameat seuraukset, mitkä pitkänlaisella työttömyydellä on esim. työväestön ja erikoisesti sen nousevan polven elämässä. Ruumiillinen aliravitsemistila, kurjat asunto-olot, ainainen toivottomuus riistävät työttömältä sekä työkyvyn, että kaiken joustavuuden ja yritteliäisyyden hengen. Hänen olemassaolonsa on päivästä päivään jatkuvaa tylsää odotusta ilman mitään toivon ja valon pilkahdusta. Henkisesti voimakkaimmat heistä ›pelastavat› itsensä rikollisuuteen.

Sanalla sanottuna, ken on tullut työttömien kanssa tekemisiin hän voi ilman muuta päätellä, että

elämään astuva nuorimies, joka parin vuoden ajan joutuu olemaan nykyisten kaupunkityöttömien asemassa, on senjälkeen kansakunnan kokonaisuuden kannalta katsottuna täysin mihinkään kelpaamaton yksilö ja tulee ›aikainkin paratessa› useimmiten sellaisena pysymään.

Tästä on helppo huomata, että nykyisen järjestelmän mukainen työasioiden hoito on tietoista **kansakunnan elimistön myrkyttämistä.**

Asiain saattaminen tässä kohdassa oikealle tolalle on kysymys, jonka tärkeys niin huikeasti ylittää muut nykyään päiväjärjestyksessä olevat kysymykset, että luulisi jokaisen tervejärkisen sen huomaavan.

Mutta valtiovaltamme ei ole sitä huomannut.

Ehdoton vaatimuksemme on: **Valtiovallan on ratkaistava työttömyyskysymys ja ensi tilassa.**

Keinoja tämän kysymyksen ratkaisuun on olemassa ja ne huomaa jokainen, joka ei, nykyisen valtiovallan tavoin ole tullut niin sokeaksi, että ajattelee: kuolkoon kansakunta, kunhan sen ›terve talousjärjestelmä› vain elää.

Sasu Punanen ja työmies.

Meillä ei harvoja poikkeuksia lukuunottamatta ole ollut kunnia esiintyä Suomen Sosialidemokraatin palstoilla. Tänään kumminkin taas saatiin nähdä, että Sasu Punanen löysi syytä meihin takertua.

Viime viikon numerossamme oli sattunut ikävä painovirhe. Oli painettu 200—300 %, vaikka piti olla 20—30 %. Mainitun virheen olemassaolon kyllä havaitsi jokainen ymmärtävä lukija, uskomme, Sasukin, vaikka hän kierona miehenä ei tahtonut sitä tunnustaa, vaan yritti käyttää sitä meidän mustaamiseen.

Työmiehet, lukijamme, jotka luitte viime numerossamme olleen kirjoituksen ›Sokeankin kanan nokkaan jyvä sattuu›, lukekaa se kirjoitus uudelleen, sen se varmasti ansaitsee. Näette myöskin samalla, mitenkä kiero saattaa olla työväen asianajaja. Sasu Punasella, joka varmasti luki koko kirjoituksen, ei ollut mitään mahdollisuutta siihen takertua asiallisesti. Vaan iski kiinni painovirheeseen. Tämä kaikki vaan osoittaa, mitenkä Sasu meihin nähden lehti lehdeltä kirjoitus kirjoitukselta seuraa meidän lehteämme ja muutakin toimintaa päästäkseen asiallisesti kiinni, mutta toistaiseksi tuloksetta, siksipä sitä pitää aiheen puutteessa takertua painovirheeseenkin.

Mainitussa kirjoituksessa osoitettiin, ruotsalaisen sosialidemokraatin, prof. Myrdalin sanoilla, mitenkä sosialidemokratia loputtomista lupauksistaan huolimatta ei ole voinut työmiestä auttaa, vaan päinvastoin tukenut kapitalismia sen pyrkimyksissä ja lisäksi on edelleenkin valmis toimimaan ›yhdessä yksityiskapitalistisen yhteiskunnan kanssa›. Sosialidemokratia ei haluakaan toteuttaa sosialista oikeutta ja tasapainoa, syystä että se elää rikkinäisyyden ja eripuraisuuden ristiaallokossa.

Ennemmin tai myöhemmin työmies meillä herää ja silloin eivät siihen enää tällaiset kieroudet tehoa. Se hetki peloittaa sosialidemokraattien johtajia.

Omahyväinen liikemies.

Eivät läheskään kaikki liikemiehet ole omahyväisiä, eivätkä onnenpotkimia, siksi meillä on sentään sellaisiakin liikemaailman edustajia, jotka ymmärtävät nykyisen tilanteen vakavuuden ja heitäkin velvoittavat vaatimukset.

Mutta katsokaa tuota omahyväistä "onnen" suosimaa suomalaista liikemiestä, kuinka hän kovaäänisesti, melkein kerskaillen, kehuu välinpitämättömyyttään ja tietämättömyyttään politiikasta. Ja kuitenkin jo seuraavassa hengenvedossa hän huitoen ja hosuen selittää kannattavansa nykyistä järjesttlmää ainoana parhaana, kun taas kaikki uusi on muka mahdotonta. Ja, jos hän vain ansaitsisi paremmin, ei olisi kerrassaan mitään syytä tyytymättömyyteen. Ne, jotka valittavat nykyisiä oloja, jotka eivät ole osanneet järjestää elämäänsä ja toimeentuloansa yhtä hyvin kuin hän, ovat tonttuja ja aaseja, joilla ei ole elämisen oikeutta. Ne ovat tuomittuja sortumaan ja sille ei mitään mahda. Ei ainakaan häneltä voida odottaa kuin korkeintaan joku almu silloin tällöin, sillä hän täyttää kansalaisvelvollisuutensa ääriään myöten maksamalla veronsa. Auttakoon valtio noita saamattomia, jos kykenee. Jos ei valtio pysty noita suureksi osaksi "laiskoja lurjuksia" elättämään tai johonkin työhön pakoittamaan, niin pyyhkäistäköön ne vaikka pois maan päältä, se olisi parasta. Näin puhuu suomalainen omahyväinen "kultivoitunut" liikemies. eikä huomaa, että ollessaan poliittisilta tiedoiltaan kiertokoulun asteella, hänellä ei voi eikä saa olla mitään oikeutta avata suutaan arvostellakseen yhteiskunnallisia asioita. Hän luulee "halveksimalla" kaikkia puolueita, lukemalla eri puolueiden lehtiä j.n.e. oppineensa "ajattelemaan omilla aivoillaan" ja siten olevansa yläpuolella kaikkea tuollaista humpuukia. Hän sanoo tulevansa toimeen ilman kaikkea tuota ja tahtoo olla "vapaa" eikä tulla häirityksi yhteiskunnallisilla rasituksilla. Tehkää niinkuin minäkin: "Tienatkaa ja olkaa vapaat", sanoo hän lyöden ylpeydellä käsillään pöyhistetylle rinnalleen. Mitä liikuttaa häntä muut kanssaihmiset, mitä Suomen kansan syvät rivit. Hoitakoon itsensä, jos voivat, jos ei, niin sortukoot. Hän ei sille voi mitään, eikä tahdokaan! Se ei ole hänen asiansa.

Hän on hiljattain ollut Saksassa, nähnyt siellä uuden kansallissosialistisen komennon, pitää sitä erinomaisena ja erittäinkin, että siellä ei ole enää mitään eri puolueita ja eri mieliä ja yhtämittaista toraa ja riitaa, suuremmoista. Mutta, että Suomessa voisi olla niin, se on mahdotonta. Suomalainen ei voi alis-

(Jatk. siv. 2.)

OTE

kansallissosialistisen työmiehen ystävälleen kirjoittamasta kirjeestä.

2. 4. 1934

— — — — — — — — — — — — — — — —

Sinä, joka et ole voinut pysyä nykyajan kehityksen tasalla, luulet varmasti, että minä olen joutunut aivan ›pois raiteilta› ja että minä muka olisin antautunut mielikuvituksien haltuun. Asia ei kuitenkaan ole niin yksinkertainen. Ongelmat, jonka edessä me nyt seisomme, ovat vakavia. Niiden kantavuus on suurempi kuin v. 1918 tapahtumien, sillä kaikki se, mikä silloin ja sitä edellisinä vuosina tapahtui maassamme, oli vain käymistilaa, joka tiesi uuden aikakauden lähenemistä — uuden aikakauden, johon kaikki kansat osallistuvat, tahtoen tai tahtomatta . . . Aivan niinkuin keskiajan levottomat loppuvuodet ennustivat uuden aikakauden sarastusta, niin on asian laita nyt niihin tapahtumiin nähden, joitten aikakautta me paraikaa elämme. Sinä tiedät, että silloin kokonaiset kansat hävitettiin siitä syystä, että ne olivat vailla sitä kypsyneisyyttä, joka on kansallisen eheyttämisen tulos ja kansakunnan voiman turva. Heikkoina ne eivät kyenneet seisomaan murrosajan myrskyissä, ja sentähden ne tuhoutuivatkin. Tilanne on nyt samallainen; ainoastaan jos kansamme voi koota voimansa yhtenäiseksi tekijäksi, se voi säilyä repivien ja vahingollisten voimien hyökkäyksiltä ja arvokkaasti siirtyä uuden aikakauden elämään. Nyt sanonet: niinpä niin, mutta mitä minulla on tuon asian kanssa tekemistä? Siitä huolehtikoot muut ihmiset, joilla on hyvä toimeentulo. Niin kyllä *pitäisi* olla, mutta niin ei ole milloinkaan luotu positiivista historiaa. Päinvastoin ovat aikojen kuluessa aina kriitillisinä hetkinä kansojen kohtalot joutuneet niiden aineksien ohjattaviksi, joita ei keinottelijahenki ja n.s. ylisivistyneisyys ole päässyt turmelemaan. Raha ja sivistys ovat tällöin voimattomia; tarvitaan tekoja ja työtä, ja siihen nuo eivät pysty. Ajan mukana ovat ne muodostuneet yhteiskunnan painolastiksi, sielullista voimaa vailla olevaksi, joka ulkonaisella loistollaan johtaa niin yhteiskuntaa kuin itseäänkin harhaan; niissä oli joskus voimaa, mutta se on kulunut loppuun. Niin kauan kun ne työskentelivät asemansa luomisen puolesta, todistivat ne omaavansa voimaa. Mutta kun tuo asema oli saavutettu,

(Jatk. siv. 2.)

JUNTAN päältä nähtyä.

IX

Ohi vierähti taas pääsiäinen. Muna- ja mämmijuhlista on vain muisto jälellä. Herrat kansanedustajat ovat myöskin palanneet juhla- ja saunamatkoiltaan. Paljon sitä kuuluukin olevan eduskunnalla työtä ja uutta tulee; joskin tämä työ näyttää olevan sellaista vähemmän hyödyllistä. Mutta on se jotain, kun osaa haukkua. Ja jos edustajat eivät löydä asiaa mistä keskustella, niin laaditaan rätti- ja lumppulakiehdotuksia. Ja kun näistä loppuu jutustelu ja toisten haukkuminen, niin silloin käydään kiinni ihmisten pukimiin, kuka niistä saa ottaa mittaa, kuka niitä paikata, tai uusia laittaa. Kovin on roisia meininkiä. Ensin meiltä viedään rahat, sitten vaatteet päältä ja viimein määrätään, kuka saa laittaa meille hampaita. Allekirjoittanut on kyllä siinä onnellisessa asemassa, että on vielä purimet omasta takaa; sillä ne ovat sitä hämäläistä perua vielä; mutta ei tahdo olla aina mitä pistää purimien väliin. Voisi olla sentään mukavaakin kävellä hampaat taskussa ja imeskellä ikeniä, näin huonona aikana.

Me haluamme tässä hyvin vaatimattomasti tehdä eduskunnalle pienen ehdotuksen.

— Heittäkää hiiteen kaikenlaiset rätti- ja matonkude- sekä hammas- ja ikenäkeskustelut ynnä toisten solvaus ja alkakaa miettiä keinoja, millä tälle kansalle saadaan toimeentulomahdollisuus. Sillä kansa tahtoo työtä ja leipää, eikä mitään eduskuntapelleilyä. Mutta ellette voi hommata ja järjestää valtakunnan asioita siihen suuntaan, että jokaiselle olisi taattu elämisen mahdollisuus, niin painukaa sitten suorinta tietä muille maille. Me kansalaiset, — joita te herrat edustajat pidätte vain vaalikarjana — emme ole teitä äänestäneet sinne sitä varten, että haukutte toisianne ja käytte välillä ottamassa puhtia ja haukkumakurssia epämääräisillä saunareissuilla — ei, me olemme laittaneet teidät todella kansanedustajiksi. Että te toisitte ilmi ne epäkohdat, mitä yhteiskuntaelämässä löytyy ja keskustelisitte, millä tavalla se olisi korjattavissa.

Mutta ellette te todella voi tehdä sitä työtä ja tehtäväänne kunnollisesti täyttää, niin on parempi, että jätätte paikkanne ja annatte parempien miesten astua remmiin. Ei me tarvita kolmen markan suutareita, jotka eivät pysty tekemään muuta kuin kuuden markan vahinkoja; ja meidän eduskunnassamme on suurin osa sellaisia kolmen markan suutareita. Onpa niitä vielä hallitusesimissämmekin, on ollut ennemmin ja on nytkin ja tulee edelleenkin olemaan nykyisen systeemin vallitessa.

Kuvitelkaa nyt rakkaat kansalaiset,

(Jatk. siv. 4.)

VIIKON UUTISIA

Ylläolevalla otsikolla tulee ›Herää Suomi› joka numerossaan julkaisemaan lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista kotimaassa ja ulkomailla. Leikkaamalla ja säilyttämällä ne, voi lukija vuoden loppuun mennessä muodostaa itselleen hyvän hakemiston, joka antaa hänelle suppean yleiskuvan yleisten asioiden kulusta koko vuoden aikana.

KOTIMAA.

29. 3. Korkokysymykset tulevat eduskunnassa lähiaikoina esille. Valtiovarainministeri Relander ennätti jo ennen pääsiäistä käyttää niistä puheenvuoron.

*

29. 3. Eilen illalla joutui Helsingissä eräs 6-vuotias tyttönen väkivallan uhriksi. Roistontyön tekijä on saksalaissyntyinen johtaja Heinrich Wilhelm Dick.

29. 3. Nuorukainen Paavo Unelius Hollolassa menetti henkensä tapaturmaisesti. Hänen isänsä veljen, teurastaja Akseli Uneliuksen riehaantunutta sonnia teurastaessa laukesi parabellum-pistooli ja kuolettava luoti osui nuorukaiseen.

*

1. 4. Suomalaisia ja inkeriläisiä kalastajia on ajelehtimassa jäälautoilla.

*

1. 4. Oy. Turunmaan Pankki on asetettu suoritustilaan, joka alkaa 1. 4. 34. "Tilanne helpponee."

*

1. 4. Vuorineuvos Pulkkinen on ollut 3 kk. ulkomaanmatkalla, etupäässä "itämailla". Hänen kertomansa mukaan "ei Palestiinassa ole ollut lainkaan taloudellista pulaa".

*

1. 4. Tänään alkaa Suomen Ilmapuolustusviikon propagandaviikko.

*

1. 4. Parlamenttimme "rappeutuu". Eduskuntatalomme yhdestä pilarista on pudonnut marmorilevy, marmoriportaisiin on ilmestynyt halkeamia ja yksi pilari on kokonaan luhistunut. Lienevätkö kohtalon viitteitä.

*

3. 4. Suomen Ilmapuolustusliiton omistama lentokone Pilvetär vioittui toisena pääsiäispäivänä alkaessaan propagandalentojaan (huvilennätyksiä). Vauriot olivat mitättömät ja saadaan kone pian kuntoon.

*

3. 4. Postilaitoksen päätirehtööri C. E. F. Albrecht on saapunut Kairon maailmanpostikongressista. Taloudellinen lamakausi estää postimaksujen yleisen alentamisen.

*

3. 4. Laivaliikenne Kotkaan ja Vaasaan on alkanut.

*

3. 4. Vaasan Ilmapuolustusyhdistyksellä oli eilen onnistunut lentonäytös.

*

3. 4. Sanomalehtimiehet suhtautuvat ajateltuun sanomalehtimieskamariin kielteisesti.

*

4. 4. Everstiluutnantti Pajarille on tuomittu 20 päivää kotiarestia siitä, että hän johtamallaan upseerikomppanialla oli es-

Vieläkö innostaa?

Kun nykyiset vallanpitäjät äskettäin kaappasivat vallan haltuunsa Virossa, niin oli se Dollfussin samallaista kaappausta seuranneena teko, joka innosti varmasti monta puolue- ja hallitusmiestä meilläkin vastaavanlaisiin valtahaaveiluihin. Heti kohta Viron tapahtumien jälkeen pidettiin meillä valtatekijäin taholla eduskunnassa ja muuallakin eräitä puheita, jotka selvään osoittivat, että esimerkki oli vaikuttanut ja inspiroinut meidän valtiomiehiämme intoilemaan ja juopumaan valtahaaveiluista. Monen moni kaavaili jo olevansa kelvollinen diktatuurivallan käyttöön. Ulkomailla tapahtuneet esimerkit olivat huumanneet mieliä.

Me käsittelimme jo pari viikkoa sitten kysymystä ja huomautimme, että liika into ei ollut paikallaan, etenkin kun meillä ei suurelta osalta oltu ensinkään selvillä eikä edes haluttukaan selvyyttä, mihin Viron vapaussoturit pyrkivät ja mitä oli sen takana sekä mitä Viron nykyiset valtaherrat Päts ja Laidoner tahtoivat kaappauksellaan suojata. Me olimme jo silloin suurin piirtein selvillä, mitkä voimat olivat Virossa vastakkain. Otaksuimme jo silloin, että asia tulisi meilläkin yleisemmin selviämään, ajoivatko veljesmaan Päts ja Laidoner kansan vai jonkun muun asiaa. Verho alkaakin jo nyt poistua, vaikka meikäläiset lehdet suurelta osalta yrittivät sen kansaltamme salata.

Uutiset ovatkin tienneet kertoa, että kenraali Laidoner y.m. ovat sekaantuneet sangen ikäviin juttuihin ja ovat tuottaneet Viron valtiolle ja kansalle suorastaan huomattavia rahallisia tappioita. Me muistamme jo aikaisemmin julkisuudessa mainitun eestiläisten sotalaivojen myynnin Perun valtiolle, jonka yhteydessä kaupan välittävät juutalaiset panivat taskuunsa puolet kauppahinnasta eli 20 milj. Smk., josta summasta luonnollisesti Viron jotkut valtiomiehet saivat palkkioksi avunannostaan huomattavan prosentin. Juttu ei ole vielä täydelleen selvitetty eikä todennäköisesti selviäkään, sillä jäljet voidaan nykyisin helposti luoda umpeen.

Nyt on kerrottu, että kenraali Laidoner on ollut mukana, suorastaan perustamassa ja johdossa yhtiöissä, pankeissa, rautatieyrityksissä y.m., joissa on ollut mukana joukko juutalaisia ja joissa Laidonerin Viron "valkoisen kenraalin" nimi on ollut se taikasana, jolla yrityksille ovet ovat avautuneet erinäisiin leikkauksiin. Mutta kaikesta huolimatta, vaikka outoja keinojakin on käytetty, nämä yritykset ovat tuottaneet tappioita, jota kenraali Laidonerin osalta on yritetty korvata valtion varoilla. Myöskin valtio suorastaan on kenraalin vaikutuksesta sekoitettu yrityksiin, jotka valtiolle ovat tuottaneet kymmenien miljoonien tappion.

Kenraali Laidonerin yksityiset velat kohonnevat kymmeniin miljooniin Eestin markkoihin. Tämä "valkoinen kenraali" on monasti tahtonut järjestää valtion maksamaan omat henkilökohtaiset velkansa ja on siinä monasti onnistunutkin.

Kun tällaisten seikkojen valossa ajattelee Viron äskeisiä tapahtumia, niin ymmärtää, miksi kenraali Laidoner oli valmis käymään nykyisen Viron hallituksen palvelukseen. Luottaen siihen, että hän oli suurin nimi Viron vapaussodassa, hän tällaisiin likaisiin juttuihin sekaantuneena luuli voivansa peittää ne valtaan päästyään ja salata kansalta.

Ei tarvitse ollenkaan pelätä erehtyvänsä, jos sanoo, että vallankaappaus Virossa suoritettiin tarkoituksella saada nykyinen järjestelmä säilymään, jotta voitaisiin peittää kaikki tehdyt rötökset ja salata ne kansalta. Ja lisäksi vielä miellytti vallan säilyttäminen edelleenkin samoissa käsissä. Silloin oli tilaisuus olemassa, että edelleenkin voitiin kansaa pettää ja sen tietämättä saalistaa valtion ja kansan varoja sumeilematta.

Jos vapaussoturit olisivat päässeet voitolle, olisivat paljastuneet kaikki tehdyt vääryydet ja entiset "valtiomiehet", "demokratian kannattajat" olisivat saaneet luonnollisesti väistyä. Mitenkä vapaussoturit olisivat asiat hoitaneet, on tietenkin kysymys sinänsä. Mutta joka tapauksessa heidän tulonsa olisi tietänyt jotain uutta ja varmuudella voi sanoa, entistä terveempää olotilaa Viron kansan elämässä. Siitä antaa vapaussoturien ohjelma selvän viitteen. Meillä ei ainakaan ole mitään syytä epäillä heidän pyrkimyksiään. Heidän tahtonsa on tällä hetkellä painettu alas, mutta me voimme varmuudella sanoa, että nykyiset Viron valtatekijät kaiken tapahtuneen jälkeen eivät voi valtaansa kauan säilyttää.

Viron esimerkki on osoittanut jo nyt meille, mitä kaikkea likaista voidaan nykyisen järjestelmän vallitessa tehdä. Se, että meillä yleisesti innostuttiin Pätsin ja Laidonerin otteisiin, oli aivan luonnollista, sillä heissä näkivät meidän politiikkomme osatoverinsa.

Me tiedämme, että meilläkin tämän järjestelmän vallitessa ja turvin on talouselämän alalla tehty vääryyksiä ja rikoksia aivan hirvittävässä määrässä ja yhä edelleenkin niitä tehdään. Summat, mitkä tässä ovat kysymyksessä, ovat yhteen laskettuina vuosien kuluessa siksi valtavia, että ne nousevat epäilyksettä satoihin jopa tuhansiin miljooniin markkoihin. Ei tarvitse ajatella muuta, kuin sitä ryöstöä, mikä on kohdistunut luovaan työhön, niin pääsee niistä käsitykseen..

On luonnollista, että nykyisen talousjärjestelmän kannattajat ihastelivat Pätsin ja Laidonerin tekoja, sillä he näkivät, että sikäli, mikäli Virossa vanha systeemi säilyy, sikäli myöskin täällä lykkääntyy se hetki, jolloin kansa heränneenä viskaa päältään tämän valhejärjestelmän. Viron vapaussoturien voitto olisi oivallettavasti järkyttänyt meidänkin maassamme tämän "kansanvaltais"-liberalistisen järjestelmän kannattajien uskoa ja luottamusta elämänsä ja valtansa sekä "hyvinvointinsa" säilymiseen. Nyt he saavat taas hetken levähtää, kun jännitys laukesi heidän edukseen, vaikka viimeiset paljastukset Virossa sumentavatkin heidän hyvää mieltään.

25 vuotta sitten lausuttuja ajatuksia pankki- ja rahalaitoksista.

Olemme lainanneet allaolevan kappaleen P. J. Rösiön teoksesta *»Mullistusta»*.

Koko meidän pankki- ja rahalaitoksemme on kierossa.

Se on suureksi osaksi vain tavallista yksinkertaista kauppaa. Se ei ole kansallista, ei kohottavaa eikä elvyttävää. Se ottaa liian vähän huomioon todellista, yleistä hyötyä. Se on nurkkakuntaisuutta, jossa suositaan vain harvoja, ja kansan suurille pohjakerroksille on se kokonaan vierasta.

Säästöpankit eivät tässä tee poikkeusta. Ne ovat tulleet samoille jäljille kuin toisetkin. Ne kiinnittävät rahojaan suuriin kivimuureihin jo nekin — samalla kuin tuhannet yritteliäät henkilöt ovat liikekeinojen puutteessa.

Ylimalkaan palvelevat pankit enimmin niitä, jotka vähimmän ovat avun tarpeessa. Ne, joilla jo entuudestaan on rahaa tai muuta omaisuutta, tai jotka ovat sattuneet saamaan yleistä luottoa — ne eivät uusissa tarpeissaan käänny turhaan rahalaitosten puoleen. Mutta nyletyiksi tulevat sentään nekin.

Suurin laiskuri saa lainan, jos hänellä vaan on edellämainittu asema. Mitkä rahamäärät tärvätäänkään sillä tavoin puolinaisiin toimiin, joutavuuksiin, ilman todellista hyötyä kenellekään! Kuinka monta täysikelpoista kykyä murtuukaan vain sen vuoksi, ettei ole ketään, joka tarjoisi hänelle auttavan kätensä.

Ne, joilla ei ole »nimeä» eikä kiinteimistöä, ne, jotka todella tarvitsisivat apua yrityksiinsä, — ne ovat heitetyt oman onnensa nojaan; ja vapaa liike ja voima kulkevat samaa latua.

Meidän rhalaitoksemme ovat sellaisia, että niistä on hyötyä vain sille, jolla on leveä selkä. Mutta kellä on leveä selkä, se voi tulla toimeen omin neuvoinsakin!

Pankin täytyy välittää hyödyllistä liikettä, sanotaan, ja siis vaikuttaa senkin hyväksi, jolla on selkää, että hän voisi sitä enemmän levittää liikettään.

Aivan niin, se on pankin tehtävä, ja sen täytyy se tehdä kynimättä suunnattomia voittoja harvoihin käsiin, imemättä maan ytimiä ja mehua niin tunnottomasti, että se jakaa lähes puoliväliin toistakymmentä prosenttia osakkailleen — vaikka satojen tuhansien kavalluksetkin on päältä kuitattu!

Mutta ennen kaikkea on pankkilaitoksen autettava uutta luomista. Sen on ojennettava auttava kätensä kaikille, etupäässä juuri niille, joilta puuttuu toimintavaroja.

On varmaa, että kaikki ne, joilla on »selkää» — joko todellista tai näennäistä — ja jotka pankkiliikkeissä ovat etuoikeutettuja, ajaisivat liikkeitään paljoa terveellisemmästi ja ajan mittaan suuremmaksi hyödyksi sekä itselleen että muille, jos he olisivat käyttämättä pankkeja niin huiman laajasti, kuin nykyään on tullut tavaksi juuri siitä syystä, että pankit etupäässä palvelevat heitä. Yleinen kauppahan perustuu suurimmalta osalta pankkiliikkeeseen, hyvin vähän käteismaksuun tai mieskohtaisiin sopimuksiin ilman välikäsiä. Keinottelu, velkakauppa, tappiot olisivat muuten harvinaisempia; taloudellinen järjestys, oikeudentunto, vakavaraisuus ja taloudellinen moraali tulisivat yleisemmiksi. Pankkiliike nykyisessä muodossaan on synnyttänyt ääretöntä mädännäisyyttä, niin taloudellisesti kuin siveellisestikin. Ja suuri työtätekevä yleisö, joka ei liiku pankeissa tai joka niistä potkitaan ulos, se on juuri se, joka jää pulaan.

Mutta juuri näille »selättömille», näille seitsemälle kymmenesosalle, joille pankkien ovet ovat suljetut, on pankin toiminta omistettava. Edelleen: Ne ovat juuri kunnollisimmat, työkykyisimmät, tarkkanäköisimmät, joita etupäässä on autettava. He ovat tähän saakka eläneet ahtaudessa, sillä heillä ei tavallisesti ole taloudellista tukea. He ovat tavallisesti joko näivettyneet alkuunsa — olkoon kysymyksessä kauppa, käsityö, teollisuus, taide, maanviljelys tai mikä muu ala tahansa — tai pääsevät he jalkeille liian myöhään tai ontuen, ja saavat taistella niin ankarasti, että heidän kykynsä ja tahtonsavoima menehtyy hyödyttömiin. Polvi polvelta itää niitä yhä uusia — ja suureksi osaksi riippuu sattumasta, pääseekö niistä joku harva kehittymään eteenpäin. Ja ne, jotka sattumalta kehittyvät, niitä kyllä pankkilaitokset sitten auttavat. Muut sortuvat — ja koko kansakunta kärsii vahingon. Senvuoksi syntyy tarpeettoman paljon keskinkertaista työtä, tarpeettoman paljon köyhyyttä ja köyhäinhuoneita, tarpeetonta vetelehtimistä, tarpeettomia rikoksia, tarpeetonta keinottelua, tarpeetonta kululusta ja rappeutumista kansallisvoimassa. Mutta samassa määrässä kuin sukupolvet kehittyvät ja tarjoovat työhön parhaita yksilöitään, täytyy näitten myös saada rahaelämän apua ja siunausta.

Me tarvitsemme todellisesti kansallisia, valtiollisia rahalaitoksia, suuren ja monihaaraisen kansallispankin, joka ei työskentele missään muussa voittotarkoituksessa, kuin että jakaa osinkoja erotuksetta kaikkien käyttäjien kesken, siis koko maan hyväksi.

Tällaisen pankkilaitoksen täytyy luonnollisesti luottaa muihinkin kuin ainoastaan aineellisiin »vakuuksiin» omaisuuden ja takuun muodossa. Muuten pysyy se edelleenkin rajoitettuna ja vääränä. Inhottavinta ja hulluinta koko rahaelämässä on mieskohtainen takuu. Se on hävitettävä, se on laissa kiellettävä, niinkuin koronkiskominenkin. Se johtaa yleisen taloudellisen elämän ainoastaan siveelliseen mädännäisyyteen, välinpitämättömyyteen, juonitteluihin ja rettelöihin, epäluuloon ja pelkoon toinen toistansa kohtaan. Siitä syntyy mitä sotkuisimpia vyyhtejä taloudelliseen asemaan. Siitä syntyy petosta yleisessä liikkeessä — samalla kuin rehellisiä ja henkisesti vahvojakin aletaan epäillä ja he kadottavat tuen jalkainsa alta. Siitä syntyy hervahtumista yleiseen liikkeeseen.

Samoin on laita muittenkin vakuuksien. Miksi asettaa rahamäärää kokonaan riippuvaksi kiinteistöpantista tai muusta omaisuudesta? Tämähän on sama, kuin että sen, joka tarvitsee jotain, täytyy ensin luopua kaikesta siitä, mitä hänellä on entuudestaan. Mutta ottaa lainaksi ja voida sentään antaa pois, sehän on luonnoton periaate.

Minun tulee antaa taloni vakuudeksi! Mutta kun minulla ei ole taloa, on tämä siis samaa kuin että minun voimani ei pääse käytäntöön kansakunnan hyväksi, vaan pysyy kuolleena ja arvottomana.

Minun on pantava ystäväni henki ja hermot panttiin hänen nimensä kautta — se on samaa kuin kansan kasvattaminen syömään toinen toisiaan.

Mutta saatettakoon liikkuvaa kansallispääomaa vapaasti kaikille, jotka näyttäytyvät rehellisiksi, kunnollisiksi, työtyreiksi, ja annettakoon sitä sen mukaan, kuinka kukin liikkeensä laatuun ja edesvastuuntunteeseensa nähden arvaa tarvitsevansa. Silloin muuttuu pankkisitoumus yksilölle kunnia-asiaksi, ja kansakunta kehittyy yhä korkeammalle. Valvonta on silloin itse yleisessä elämässä. Eikä silloin voida vetää pankkeja eikä yksityisiä nenästä läheskään siinä määrässä kuin nyt.

Vaikka pankkilaitoksia ei asetettaisikaa nkoko kansan yhteistoiminnalliseksi omaisuudeksi, täytyy tämän periaatteen sentään olla mahdollisimman suuressa määrässä ohjaavana. Se käy kyllä päinsä! Mutta ainoastaan kansallisten pankkien pohjalla — ei lainsuojelemissa koronkiskuri-laitoksissa.

Herääkö kansamme?

Joskus saa lehdistämme lukea enteitä kirkastuvastakin sanankäytöstä. U. S. rohkenee pääkirjoituksessaan 5. 4. peruuttaa entiset puheensa. On kai totuttu siihen, että ihmiset pian unohtavat mennehet. Vanhojen unohtaminen onkin joskus paikoillaan, mutta sopisi niistä sentään esimerkiksi valtioelämämme johdon ja sanomalehdistömme ottaa jotakin oppia.

Yllämainitussa kirjoituksessa tunnustetaan selvästi, että kauppasodassa Saksaa vastaan "asiallisesti ei toimenpiteellä suurestikaan hyödytty". Sopisi nyt tarkastella sen ajan lehtiä. Silloin voimakkaasti toitotettiin juuri päinvastoin. Silloin järjestettiin tullikorotuksia, tuontikieltoja ja jos mitä. Englannin kauppa oli tietenkin turvattava, senhän olivat ministeritkin niin vakuuttavasti ilmoittaneet olevan kansamme menestykselle tarpeellista. Nyt kuitenkin reippaasti tunnustetaan, että valtiovaltamme taholta ohjatut toimenpiteet "eivät suuresti supistaneet tuontia Saksasta". Pääartikkelin kirjoittaja sanoo sillä päinvastoin tehdyn parhunpalvelus. "Suomalaiset tuontiliikkeet pakotettiin omaksi vahingokseen maksamaan tarvitsemistaan tavaroista suhteettoman korkeita tulleja, vieläpä sellaisistakin tavaroista, jotka olivat laivattu Saksasta ennen sopimuksen päättymistä." Sellaista teatteria se meidän valtiojohtomme järjestää. Ei kai sopisi ihmetellä, jos U. S:n tunnustus ministerien mielestä kuuluisi vaikka kiihoituslain alaiseksi.

"Kauppasotatoimenpiteet jäivät enemmän demonstratiivisiksi", sanoo artikkelin kirjoittaja, "sillä oli pakko myöntää suhteellisen runsaasti tuontilupia teollisuuden ja muun tuotannon tuontikieltoisille tavaroille." Joutuu ihmetellen kysymään, kenelle tässä oikeastaan demonstreerattiin. Uskovatko suuret herrat sen vaikuttaneen Saksan valtakunnan johtoon. Kai oltiin niin naiveja. Tai täytyikö näyttää Suomen kansalle, että meidän ministerimme olivat reippaasti, rohkeasti ja viisaasti toiminnassa.

U. S:n artikkelin kirjoittajankin mielestä on tapahtuneen johdosta "sitä enemmän syytä itsetutkiskeluun, koska Saksa ei ole ainoa maa, jonka kanssa lähiaikoina on neuvoteltava". Ei mielestämme olisi ihmeellistä, jos itsetutkiskelu veisi niin pitkälle, että huomattaisiin Suomen Hallitusmuodon 36 §:n sanat "presidentti kutsuu ministereiksi — — — taitaviksi tunnettuja — — — kansalaisia". U. S:n pääkirjoitus ja tapahtuneet tosiasiat näyttänevät kyllin selvästi, etteivät nykyiset ministerimme ole liiaksi taitavuudella armoitettuja. Osaltaan selvä merkki siitä, ettei kansallemme pelastus tule ylhäältä käsin, vaan ja ainoastaan kansan rivien heräämisen kautta ja varsinkin pikaisen heräämisen kautta, sillä muuten voi tapahtua, kuten eräs ministeri ennusti: "viilletään kansaamme syvemmälti kuin mitä se osaa etukäteen olettaakaan".

Kortit pöytään, herra Öhman!

Ei ole miehen tapana istua kahdella tuolilla.

Tukholmalaisen lehden »Nya Dagligt Allehanda» (Ruotsin oikeiston ja sen päällikön, amiraali Lindman'in äänenkannattajan poliittinen toimittaja, tri Ivar Öhman, joka on vieraillut Helsingissä maamme ruotsinkielisten sanomalehtimiesten liiton vieraana, on antanut Hufvudstadsbladetille haastattelun, jossa hän puhuu nykyisen murroskauden poliittisesta tilanteesta Ruotsissa.

Toteamme ensiksikin, ettei tri Öhman yritäkään meidän »etistysmielisten» tapaan enää uskotella ihmisille, että nykyinen »demokratia» voisi jatkuvasti hallita entiseen tapaansa, kaiken jäädessä ennalleen. Hän suoraan myöntää tilanteen käyneen niin sekavaksi, että perinpohjainen muutos on välttämätön. Tämä muutos, sanoo hän edelleen, on ajateltavissa joko siirtymisellä kansallissosialistiselle kannalle taikka »ajatustapojen mullistamisella vanhojen puolueitten puitteissa».

Ainakaan tri Öhman itse ei ole vielä onnistunut »mullistamaan ajatustapaansa» niin että se vastaisi murroskauden vaatimuksia, sillä uuden ajan vaatimuksiin kuuluu **selvä ja suora kannanotto.** Tri Öhman sitä vastoin tyytyy mainitsemaan näitä kahta vaihtoehtoa, toistaiseksi asettautumatta kumpaakaan kannattamaan. Hän siis tahtoo varata itselleen mahdollisuuden tulevaisuudessa **valita** niiden välillä — todennäköisesti **silloin, kun alkaa selvitä hänellekin, kumpiko niistä tulee voittamaan.** Mutta juuri tämä »ajatustapa» on se, minkä uusi aika vaatii »mullistettavaksi». Se tietää nimittäin oman edun asettamista kokonaisuuden edun edelle. Juuri tämä »ajatustapa» on johtanut maailman siihen pulaan, josta se nyt taistelee itsensä vapaaksi, ja tässä taistelussa **ei ole tilaa pelkureille,** jotka »mullistavat» ajatustapojansa vain sitä mukaan, kuin heidän oma etunsa sanelee. Rivien välistä voidaan selvästi havaita, että niin tri Öhman kuin hänen työnantajansakin, amiraali Lindman vielä toivovat muutoksen voivan tapahtua »vanhojen puolueitten puitteissa» — jotta he molemmat saisivat olla edelleenkin »mukana», mikä on heille tietysti paljon tärkeämpi

(Jatk. siv. 3.)

Todellisuus on taruakin ihmeellisempi.

Työpalkkatilastoa Savosta.

Kuopion seuduilta meille on kirjoitettu seuraavaa:

Pitkin talvea on kautta valtakunnan ollut puhetta metsätöissä maksetuista palkoista. Yksi on puhunut yhtä, toinen toista. Saadaksemme ensikäden tiedot asioista otimme vapauden tiedustella eri seuduilta maastamme todellisia palkkojen määriä. Niinpä saimme ihmeeksemme todeta, että tukkiyhtiöiden ilmoittamat alimmat palkkamäärät olivat suuresti liioiteltuja, sanoisimmeko suorastaan valheellisia. Ottakaammt nyt muutamia tiedoituksia lähemmin tarkasteltavaksemme. Esimerkiksi Sonkajärvellä ovat eri yhtiöiden maksamat palkat seuraavat: Iisalmen Puutavara O/Y on maksanut miehelle tekopalkkaa tukista 1:25 kpl., tahi teosta ja vedosta —:60 kuutiojalalle. 2-metrisistä propseista —:30, ja 10-jalkaisista 4:40 kpl. Enso Gutzeit O/Y ja Kärkkäinen & Putkonen maksavat suunnilleen samat palkat. Luonnollisesti on aina pieniä eroavaisuuksia summissa. Enso Gutzeit O/Y maksaa puomin teosta 1:75 kpl. Paperipuun taaplauksesta —:70 kuutiometriltä. Kärkkäinen & Putkonen maksaa paperipuun vuolusta 7:— kuutiometriltä. Päiväpalkkalaiset saavat Iisalmen Puutavara O/Y:ltä 20:— ja muilta 25:— päivältä. Kuten itsekukin voitte aivan hyvin laskea, on koko päivän palkkana, huomioonottaen, että mies esim. kykenee tekemään 15 kpl. tukkia päivässä, joka on erittäin hyvä saavutus, 18:75, mikä ei ole ainakaan liikaa. Tavalliset miehet saavat tyytyä paljon huonompiin tuloksiin.

Kymi O/Y on maksanut Kaavilla seuraavasti: Urakkapalkka puhtaaksi kuoritusta haapapropseista on 54:— kuutiosyleltä. Halkojen tekopalkka 22:— syli. Miesten keskipalkka on 10:— 15:— päivässä. Enso Gutzeit O/Y maksaa koivupropseista 40:— kuutiosy-

(Jatk. siv. 4.)

Ote . . .

(Jatk. siv. 1)

niin osa tuosta voimasta, palvellen aseman säilyttämistä, muuttui yhteiskuntavastaiseksi voimaksi, kun taas saman voiman jälelle jäänyt osa kuluu niiden itsensä mainostamiseen — mikä taas tietää vaistomaista kieroutta ja itsensä pettämistä; näin ylisivistysneisyys tekee ihmisistä rappeutuneita ja sokeita. Riittänee, kun ajattelet sellaisten piirien ja yhtymien elämää kuin nuorisoseurat. Niitten piirissä eletään mahdollisimman laajassa mitassa hengen luomien tuotteiden puitteissa; halutaan turvautua vain korulauleisiin ja teoreettisiin hiuksenhalkomisiin, eikä muisteta, että olemme velvollisia raivaamaan tulevien sukupolvien hyväksi selvän tien aina uuden ajan kynnykselle asti. Onko sitten ihmeellistä, että nyt nuoriso, sille ominaisella rohkeudella ja useinpa arveluttavalta vaikuttavalla vauhdillakin ryhtyy alotteiden tekoon, suorittaakseen sen, minkä vanhemmat ovat jättäneet suorittamatta — ja voittaakseen kahdenkertaisella työtarmolla takaisin menetetyn ajan. Se oivaltaa välttämättömäksi verrattain lyhyessä ajanjaksossa sekä korvata laiminlyönnit että lisäksi suorittaa sen työn, jonka normaalinenkin ajan kehitys aina vaatii. On siis kyseessä jonkinlainen kilpajuoksu ajan kanssa, jotta saavuttaisimme uuden ajan kynnyksen kehityksessä ja siten kivuttomasti siirtyisimme uusiin olosuhteisiin.

Tällaiset ovat suurin piirtein nykyajan ongelmat. Kukaan meistä, joiden kamppailu olemassaolostamme päivä päivältä kärjistyy, ei voi noista ongelmista vapautua. Taistelen lasteni tulevaisuuden puolesta, sitkeästi ja väsymättä. On luotava uusi aika, joka voi heille antaa elämässä enemmän, kuin mikä on tullut minun osakseni. Minä näen sen tulevan, olen tämän jo kauan oivaltanut, mutta minä näen myöskin, että se sarastaa pitkän ja kovan työn takana. — —

Lukijamme! Tämä ei ole mitään sanomalehtimiehen kynäntuote; se on todellisen työmiehen kirjoittaman kirjeen ote, jossa kuvastuu kansamme syvien rivien keskuudessa nyt liikkuvia ajatuksia. *Syventykööt niihin myöskin ne, jotka ovat tällä hetkellä kansamme elämän johdossa!* Ne ovat kansamme tulevaisuudelle — ja lopulta asianomaisille itselleenkin — ääriviivoja monin verroin arvokkaampia ja valaisevampia.

卐

Omahyväinen liikemies.

(Jatk. siv. 1)

tua kuriin ja järjestykseen, suomalainen tahtoo olla täysin vapaa ja riippumaton kaikesta. Sitäpaitsi sanoo hän, ei kansallissosialismi eikä Hitler ole voineet poistaa kokonaan työttömyyttä ja kaikenlaisilla porvarillisilla rahankeräyskeinoilla kerätään nyt niinkuin ennenkin raha-avustuksia kurjuutta kärsiville.

Kaikki nuo liberalismin läpitunkeman suomalaisen liikemiehen ajattelut osoittavat ja oikein loistavat poliittista tyhmyyttä ja epäpätevyyttä, mutta kuitenkin hän katsoo itsensä kypsäksi "arvostelemaan" luovien kykyjen töitä, pystymättä itse vähemmässäkään määrässä parempaa luomaan. Ja siitä hän kylmästi kieltäytyykin. Ei hän tahdo missään tapaukstsea "kajota" politiikkaan, sillä hän ei siitä mitään ymmärrä, mutta arvostella hän tahtoo, siihen hän on ainakin omasta mielestään kypsä. Se on sitä "johdonmukaista" liberalistista porvarismia. Ja kansallissosialistisen Saksan täytyisi kädenkäänteessä voida pyyhkäistä pois työttömyys ja kurjuus, jonka liberalistis-porvarillis-marxilaisuus ovat vuosikymmenen aikana luoneet. Sitä ei hän käsitä lainkaan, että vaikkakin Hitler on jo saanut vallan, niin kuitenkin passiivinen vastustus periaattellisia uudistuksia vastaan on suurissa joukoissa vastoin niiden tahtoakin vielä niin suuri, että kanslerin täytyy toistaiseksi käyttää myöskin porvarallisia, vieläpä vahvistettujakin porvarillisia keinoja, pelastaakseen kärsiviä kurjuudesta niin pian kuin mahdollista.

Ja entä, että suomalaiset eivät alistuisi kuriin ja järjestykseen, ja kuitenkin, jokainen suomalainen, joka on omaksunut kansallissosialistiset periaatteet ja ruvennut aktiivitaistelijaksi, on valmis tekemään kaikkensa ja alistumaan kakkeen kuriin ja järjestykseen, joka vain on tarpeellista, jotta Suomen kansa mitä pikimmin voidaan pelastaa häviön partaalta, johon se liberalistiporvarien sokeudesta on joutumassa. Onpa tuo kurintunteen leviäminen ruvennut nykyistä järjestelmää jo niin peloittamaan, että on täytynyt laatia lakikin, joka kieltää kurin ulkonaisen merkin, puseron käyttämisen, niinkuin se nyt estäisi kansan pelastavan aatteen ja järjestyksen halun leviämistä.

Herätkää tekin, suomalaiset liikemiehet, huomaamaan, että muodostatte vain pienen osan Suomen kansasta, ja jos se hukkuu tai orjuutetaan, myös Te hukuttu sen mukana. Herätkää näkemään, että Teitä, joille on enemmän annettu, myös enemmän vaaditaan. Herätkää ymmärtämään, mitä Suomen kansankokonaisuuden etu vaatii ja herätkää ajoissa.

E. U.

PERUSAJATUS 4. 卐

Valtakunnan ehdottomana velvollisuutena on huolehtia Suomen kansalaisten toimeentulomahdollisuuksien turvaamisesta ja näitten jatkuvasta kehittämisestä terveiden kehityslakien pohjalla. Työttömyys ja sen aiheuttama hätä eivät saa esiintyä maassa, jolla on suunnattomat edellytykset hyvinvointiin.

tänyt 25. 5. 33 Tampereella sosialidemokraattien punalippujen käytön.

*

4. 4. Kruununvouti Sipilän kassakaapista oli jo viime syksynä kadonnut 100,000 markkaa.

*

4. 4. Mäntsälän jutusta julkaistaan päätös viimeistään ensi viikolla.

*

4. 4. Eduskunta on evännyt hammasteknikoilta oikeuden harjoittaa hammaslääkäritoimintaa.

ULKOMAAT.

29. 3. "Puhdistus" Viron suojeluskunnissa on tehty niin perusteellisesti, että suojeluskuntien toiminta osittain tyrehtyy.

*

29. 3. Itävallan hallitus saa uudessa valtiosäännössä laajat valtuudet. Tasavallan nimi ja tunnusmerkit poistetaan. Presidentti ja hallitus saavat oikeuden kumota valtiosäännön säädöksiä.

*

30. 3. Kalastajalaivaston upotessa myrskyssä Kiinanmerellä hukkui 800 miestä.

*

1. 4. Romaniassa ja Ukrainassa on ollut maanjäristys.

*

1. 4. Mussolini ei usko varustusten supistukseen

*

1. 4. Tshekkoslovakiassa on paljastettu suuri kommunistinen vakoilujärjestö.

*

1. 4. Roosevelt saa valtuuden neuvotella uusista kauppasopimuksista.

*

1. 4. Ruotsissakin vaaditaan parlamenttaarisen elämän uudistamista. Yleinen mielipide vastustaa lainan myöntämistä Venäjälle.

*

1. 4. Pidätykset Virossa jatkuvat. Pärnussa on kuulusteluja varten ollut pidätettynä noin 100 henkeä

*

3. 4. Viron vapaussoturien liittoa ahdistellaan "lakanneenakin" yhä edelleen. On suoritettu uusia pidätyksiä.

*

4. 4. Virossa pidätetyt poliittiset johtohenkilöt on siirretty vankiloihin. Karkoitettavaksi määrätty Voinoff on paennut Latviaan.

*

4. 4. Japani on lähettänyt sotilaslähetystön Washingtoniin vihamielisen mielialan luomiseksi Neuvosto-Venäjää vastaan.

*

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

Tilinteko-tilaisuudeksi

muodostui SKJ-n ruotsinkielinen suurkokous Vaasassa 28. 3.

Keskiviikkona kuluneen maaliskuun 28 p. oli SKJ järjestänyt suurkokouksen Vaasan kaupungintaloon, jonka juhlasali oli täynnä yleisöä.

Tilaisuuteen oli julkisesti »haastettu» saapumaan Vasabladetin toimittajia ja Odd Fellow'in Vaasan loosin pomo, joille oli myöskin lähetetty vapaaliput ja kohteliaat henkilökohtaiset kutsukirjeet.

Kokouksen avasi mainospäällikkö Oljemark, huomauttaen m.m., etteivät kutsuvieraat olleet saapuneet — todennäköisesti he uskoivat, että kansa tulisi uskomaan heitä, jos he sanoisivat menetelleensä näin »ylpeydestä».

Ensimmäisen esitelmän piti aluevartija Jansson, joka antoi historiallisen läpileikkauksen juutalaisten ja kansainvälisen rahamahdin menettelytavoista vuosisatojen kuluessa, minkä jälkeen hän selvillä todistuskappaleilla selosti vapaamuurarien yhteyksiä tämän turmiollisen mahdin kanssa.

Tauon jälkeen puhui lehtivartija v. Alfthan sanomalehdistön ja erikoisesti Vasabladetin kirjoitustavoista. Lainauksilla toiselta puolelta Vasabladetista ja toiselta puolelta Saksan uudesta maatalouslaista näytti hän toteen, että Vasabladet on mitä häpeällisimmällä tavalla yrittänyt tyrkyttää Pohjanmaan talonpoikaisväestölle kuvauksia, jotka ovat tosiseikkojen kanssa täydellisessä ristiriidassa. Lisäksi paljasti hän sanomalehdistömme kirjoitustapojen rappeutumisen syvimmät syyt ja kuvasi lainauksilla koti- ja ulkomaan lehdistä uuden maailmankatsomuksen alkavaa voittokulkua useimmissa maissa.

Molemmat puheet otettiin vastaan valtavilla suosionosoituksilla ja seuraavina päivinä saivat SKJ:n vartijat puhelimitse kutsuja saapumaan pienempiin keskustelutilaisuuksiin, koska esitelmät olivat useammalla taholla herättäneet halua lähemmin tutustumaan SKJ:n edustamaan uuteen aatteeseen.

卐

SKJ:n nuoriso-osaston illanvietto on 7. 4. —34 E. Makasinink. 6, alkaen klo 19,30. Ohjelma on erittäin hauska ja mielenkiintoinen. Yleisöllä on tilaisuus myöskin tutustua osastomme periaatteisiin ja liittyä jäseneksi. Lippuja à 3 ennakolta lehtijaostosta ja arpajaistoimistosta. Tanssia.

Porvoossa 22. 3. 34.

Porvoon palokunnantalolla puhuivat alv. Kari ja Säde runsaslukuiselle etupäässä työväkeen lukeutuvalle kuulijadesta.

Ensiksi puhui alv. Säde aiheena, miksi työväen pitää olla marxilaisia ja miksi juuri tätä juutalaisoppia saadaan esteettä levittää tässä maassa. Puheessa kävi selväksi, että kansainvälinen r a h a m a h t i (lue juutalaiset) kätyreineen tarvitsevat marxilaisia apunaan riistääkseen kaiken omaisuuden ja vallan itselleen ja luodakseen koko sivistysmaailmasta juutalaisten johtaman o r j a v a l t i o n Neuvostovenäjän malliin. Nykyinen puoluevalta ei voi, eikä tahdo pelastaa Suomen työtätekevää kansaa orjan asemaan vaipumasta, siksi on SKJ:n toiminta kansan eheyttäjänä ja syiden esilletuojana mitä tärkeintä, siksi sillä on suuntaviivat tulevaisuuttakin varten, mutta ensin on kansalaiset herätettävä siitä unesta, mihin puoluejohtajat ovat sen niin ovelasti nukuttaneet. Alv. Kari taas selitti, miksi raha nykyään määrää, eikä työ, ihminen on kauan sitten keksinyt rahan apuvälineeksi itselleen, mutta itsekkyys järjestelmän niin salliessa on pannut rahan palvelemaan vaan pientä ryhmää, tätänykyä juutalaisia ja heidän apureitaan vapaamuurareita. Rahamahti ja marxilaisuus taistelevat muka keskenään, mutta todellisuudessa ne toteuttavat samaa suunnitelmaa, se on kansojen orjuuteen saattamista ja siinä nämä kaksi veljestä ovat päässeetkin jo melko pitkälle. Tässäkin tarvitaan uuden aatteen julistajia, jotka suorastaan huutavat tälle harhaanjohdetulle nukkuvalle kansalle herätkää, sillä tämä kurjuus, missä olemme, on keinotekoista, se on poistettavissa, kunhan vaan saamme semmoiset miehet ja sellaisen järjestelmän, jotka toimivat Suomen kansan eikä juutalaisten hyväksi. Toivoa täytyy, että uusmaalaisetkin, vaikka ovatkin hitaita toimimaan, ymmärtäisivät mistä on kysymys, joko vapaaehtoisesti nääntyä nälkään ja puutteeseen tai liittyä taisteleviin koko kansan parasta tarkoittaviin Kalstalaisiin. Jos vielä miehiä on Uudellamaalla, niin pitäkäämme huoli siitä, ettemme tässä taistelussa jää viimeiseksi, sillä on kai meilläkin velvollisuutta tätä kansaa kohtaan. Herää Porvoo! Herää Uusimaa!

Matkamies.

卐

Bassoja

otetaan S.K.J:n kuoroon vielä muutamia, mahdollisesti muihinkin ääniin joitakin, perjantain harjoituksessa klo 19,00 ja sunnuntaina klo 17,00. (Kuorolaiset huomatkaa. Tärkeät harjoitukset!)

Nurmijärvelle Perttulan kylään

Oli Hämeenkylän tukikohta järjestänyt 24. 3. ohjelmallisen illanvieton. Varmaan kuulijat saivat uutta ajattelemisen aihetta ja kyllä moni läsnäollut ymmärtää nyt paremmin, miksi tarvitaan pusero- ja kiihoituslakeja, sillä on ilmeisesti vaara tarjolla, jotta tästä riitelevästä kansasta nousee yksimielinen juutalaisten holhouksesta vapaa, todella itsenäinen kansa, ja sitähän ei nykyinen puoluevalta salli. Mutta vielä lauletaan Uudellamaallakin tunnettu laulu Kerenskistä näin: Ai ai rapparit, turha on nyt touhunne, Suomi on jo vapaa maa jutkuin vallasta.

Matkamies.

SKJ:n torvisoittokunta

järjestää ensi sunnuntaina klo 20 hauskan illanvieton johon järjestömme jäsenet tuttavineen ovat tervetulleita. Ohjelmasta voimme mainita mm. oman kuoromme lauluesitykset, puheet, lausunto, soitto y.m. y.m.

Järjestömme jäsenet, velvollisuutenne on tukea soittokuntaamme saapumalla illanviettoomme.

MAATALOUSOSASTO

Suur- ja pienviljelykset maatalousliikkeessä.

Kun jotain määrättyä maa-aluetta käytetään maatalousliikkeen harjoittamiseen ja varustetaan siinä tarkoituksessa tarpeellisilla rakennuksilla ynnä muilla liikevälineillä, nimitetään tällaista kokonaisuutta m a a t i a k s i eli v i l j e l m ä k s i, huolimatta siitä, onko se viljelijän oma vai hänen vuokraamansa. Suuruutensa mukaan eroitetaan maatiloissa tavallisesti kolme pääryhmää, s.o. *pientilat, keskikokoiset tilat* ja *suurtilat.* Näitten tilaryhmien välinen eroavaisuus ilmenee myöskin verraten selvästi siinä, mitenkä niitten hoito on käytännössä järjestynyt. Pientilat hoitaa tavallisesti maanviljelijä perheineen tai — ainakin kiireellisten töitten sattuessa — muutaman palkkatyöntekijän avulla. Keskikokoiset tilat hoidetaan pääasiallisesti palkkaväkeä käyttämällä; isännän aika kuluu melkoiselta osalta liikkeen johtoon. Suurtilan haltijain aika menee yksinomaan liikkeen johtamiseen, tarvitaanpa tähänkin usein vielä erinäisiä apuhenkilöitä, kuten maanviljelystyönjohtajia j.n.e.

Meillä niinkuin muuallakin on paljon kiistelty siitä, onko suur-, keskikokoinen vai pienviljelys edullisin, jolloin tietenkin huomio kiinnitetään sekä taloudellisiin että muihinkin näkökohtiin. Tarkastelkaamme asioita hiukan lähemmin.

S u u r v i l j e l y k s e l l ä on ainakin eräissä suhteissa huomattavia etuja puolellaan pienviljelykseen verrattuna. Tällaisen viljelyksen haltijalla on tavallisesti suurempi yleis- ja ammattisivistys. Esim. koulut ovat olleet helpommin hänen käytettävänään, jota paitsi hänen näköpiirinsä on laajentunut opintomatkojen, kokousten, näyttelyjen ym. vaikutuksesta. Tällöin tosin on muistettava, että kehittyneissä oloissa ovat pienviljelijällekin avautuneet verraten hyvät mahdollisuudet päästä opista osalliseksi. — Suurviljelijä on yleensä varakkaampi kuin pienviljelijä, ja luoton saantikin on hänelle helpompaa. Suurtuottajana saa hän tuotteensa helposti ja edullisesti kaupaksi, ja suurkuluttajana on hän tarvitsemiensa tuotantovälineitten ja tarvikkeitten ostossa pienviljelijää edullisemmassa asemassa. — Juuri liikkeensä suuruuden vuoksi saattaa suurviljelijä helpommin käyttää aikaa ja työtä säästäviä koneita sekä muita teknillisiä apuvälineitä, samoin voi hän palkata liikkeeseensä täysin pystyviä ammattimiehiä, oikein erikoisalojen taitureita. — Lopuksi mainittakoon, että suurviljelyksellä ovat suhteellisesti, s.o. hehtaaria y.m. kohden laskettuna pienemmät kustannukset rakennuksista, kalustosta ja työstä kuin pienviljelysten ollessa kyseessä.

P i e n v i l j e l y k s e n etevämmyys perustuu taas pääasiallisesti siihen, että viljelijä perheineen toimittaa siinä yleensä kaikki työt. Hänen ahkeruutensa, huolellisuutensa ja tarkkuutensa, joitten kannustimena on rakkaus työhön sekä työn tuottama ilo, painavat leimansa hänen koko talouteensa. Pienviljelyksen antama tuotto pinta-alayksikköä kohden on, ainakin kehittyneemmissä oloissa, huomattavasti suurempi kuin suurviljelyksen. Pienviljelijä käyttää maansa tarkemmin tuotantoon, saa suurempia satoja, pitää suhteellisesti eneemmän karjaa, jalostaa monet sivutuotteetkin j.n.e. Taloudellisessa suhteessa on häntä suuresti auttanut yhteisiin voimiin turvautuminen. Järkevän osuustoiminnan avulla on hän päässyt osalliseksi niihin etuihin, jotka aikaisemmin olivat vain suurviljelijän yksinoikeutena. J a k a n s a n t a l o u d e n k a n n a l t a k a t s o t t u n a e s i i n t y y p i e n v i l j e l y k s e n e t e v ä m m y y s e i a i n o a s t a a n s u u r e m m a s s a t u o t o n v a a n m y ö s k i n s u u r e m m a n k a n s a n t a l o u d e l l i s e n t u l o n m u o d o s s a.

Edellä sanotusta huomattaneen, ettei ole olemassa mitään täysin yleispätevää sääntöä siitä, minkä suuruusluokan viljelmät kussakin tapauksessa olisi asetettava etualalle. Jo erilaiset luontaiset y.m. olosuhteet ovat milloin minkin kokoisille viljelmille edullisimmat. Yleensä voitaneen pitää ihanteena sellaista asiaintilaa, että maassa on eri suuruisia viljelmiä sekaisin ja keskikokoisia riittävästi. Silloinhan erikokoiset tilat tarvitsevat toistensa varjopuolia, tuotanto tulee monipuolisemmaksi ja kannattavammaksi kuin muuten ja yksityiselle edistymiselle sekä yhteistoiminnalle avautuvat suurimmat kehittymismahdollisuudet.

Meidän ei tarvinne tässä erikoisemmin todistella, että Suomessa on pienviljelys huomattavasti voitolla. *Suurin osa maatamme on jo luonnonsuhteittensa puolesta varsinaista pienviljelysmaata.* Suurviljelystä tavataankin yleensä vähän ja pääasiallisesti vain etelä- ja länsiosissa. Ja kehitys kulkee edelleenkin pienviljelyksen merkeissä.

Agraari.

Pelkäätkö Pöpöä . . .

(Jatk. siv. 1)

puhuakaan. Siis tuotanto ja kulutus toiselta puolen ja setelimäärä toiselta puolen huseeraavat melko tietämättöminä toisistaan, vaikka niiden pitäisi aina pitää toisensa tasapainossa.

Tällaisella sokkojärjestelmällä on pari muutakin suurta heikkoutta. Ensinnäkin siltä puuttuu joustavuus. Jos näet jollakin hetkellä työmäärä lisääntyy, niin setelistö ei vastaavasti lisäänny. Ja täten, ellei haluta tehdä työtä ilmaiseksi tai huonommalla palkalla, **pakotetaan työmäärä mukautumaan aina liikkeessä olevaa setelistöä vastaavaksi.** Jos jollekin suunnalle onnistutaankin saamaan rahaa, niin **toisaalla joudutaan vastaavasti kärsimään rahanpuutetta.** Tältä pohjalta tarkastellen esim. minimipalkkojen määrääminen lainsäädäntöteitse tulee aina muodossa tai toisessa kostamaan itsensä. — Toinen nykyisen rahajärjestelmän heikkous on se, että se **antaa tilaisuuksia riippuvaisuussuhteen muodostumiseen rahanomistajan ja rahantarvitsijan välille.** Parhainkaan yritys ei pääse alkuun ilman rahanomistajan armollista suostumusta sievoista korvausta vastaan. **Jos valtiovalta tällöin antaisi oikoteitse yrittäjälle tarvittavat rahat, niin olisi tämän riippuvaisuus rahanomistajasta lopussa.** Jo pelkkä tällaisen järjestelyn mahdollisuuskin takaisi yrittäjälle helpomman ja halvemman lainansaannin. — On tosiaan kummallista, että samalla, kun ylistellään mahdollisimman suurta yrittäjävapautta, jätetään sen tärkein välikappale, rahajärjestelmä, mahdollisimman epämukavaksi yrittäjälle. **Kenenkähän etua siinä silloin oikeastaan katsotaan?**

On luonnollista, että rahajärjestelmä voi parhaiten palvella yhteiskuntaa silloin, kun **liikkeessä oleva setelistö joka hetki tyydyttää rahan kysynnän ja setelistöä ei päästetä liikkeelle muutoin kuin hyödyllistä työtä vastaan.** Hyödyllisellä työllä tarkoitetaan sellaista työtä, jonka tuotteilla on kysyntää tai joka muulla tavoin on yhteiskunnalle eduksi. Ja koska varsinaisen talouselämän rungon muodostavat yrittäjät kuluttajineen, niin on siis **liikkeessä oleva setelistö säännösteltävä etupäässä yrittäjätoimintaa ja sen hyödyllisyyttä silmälläpitäen.** Valtion talouselimiä olisi siis kehitettävä siihen suuntaan, että tämä silmälläpito kävisi niille mahdolliseksi. Nykyisellään ollen ne eivät siihen pysty.

*

Talouselämän riippuvaisuus rahamiehistä johtaa siihen, että viimemainitut rahaa lainatessaan ottavat korkoa. Koron ainoa järjellinen puolustus kansantalouden kannalta on, että se **houkuttelee lainaamaan rahaa,** mistä johtuu, että raha pysyy kierrossa. **Sillä jos ihmiset säästäisivät rahansa kivenkoloon tai kirstunpohjalle, niin raha hiljalleen häviäisi kierrosta.** Kaikki muu, millä korkoa puolustetaan, on pelkkää palturia. **Rahankierron liikkeelle panevana voimana on siis toivo ansaita.** Koron suuruus riippuu melkoisesti siitä, paljonko rahaa on tarjolla. **Jos siis valtio järjestäisi rahansaannin rahan kysyntää vastaavaksi, alenisi korkokin itsestään.** Tietenkään ei tällä tavoin voitaisi poistaa sitä osaa korosta, mikä vastaa rahan jakelukustannuksia, siis pankkien omia kustannuksia. Tästä taas johtuu, että korosta ei aivan kokonaan voida vapautua, niin väitetään.

Yleensä liikutaan korkomietiskelyissä siis nollan yläpuolella, »lämpöasteissa». Niin oudolta kuin se kuuluneekin, **on täysin mahdollista ajatella korkoa myös nollan alapuolella, »pakkasasteissa».** Tosin tämä on vasta vain ajatus, jota pari vuotta sitten on hyvällä menestyksellä kokeiltu, mutta olisihan siinäkin miettimistä. Järjestelmä olisi sellainen, että rahanomistaja ei saisi korkoa rahan lainaamisella, vaan saisi itse maksaa korkoa jättäessään rahansa lainaamatta. **Rahankierron liikkeellepanevana voimana olisi siis pelko menettää.** Käytännössä tämä asia järjestettäisiin niin, että **rahan vanhetessa sen arvo alenisi,** esim. muutaman prosentin vuodessa. Siis jonkun markanrahan arvo olisi vuoden perästä esim. 94 penniä. Tällaista rahaa ei kukaan mielellään pitäisi hallussaan, vaan ostaisi sillä jotain tai veisi sen pankkiin. Pankki antaisi velkakirjan, jonka arvo tietenkin säilyisi vähentymättömänä. Ei ole luultavaa, että pankkikaan edes korkeamman koron toivossa tällaista »sulavaa rahaa» kovinkaan kauan hallussaan pitäisi. Eikä sellaista rahaa kukaan korkoa vastaan lainaisikaan, kun sitä varmasti saisi korottakin.

Tällainen sulava raha antaisi sellaisen nopeuden rahankierrolle ja talouselämälle, että sitä ajatellessa ihan vatsanpohjaa velloo. — Ajatus sulavan rahan käyttämisestä ei ole uusi. Sen on tunnettu talousmies esittänyt paksussa englanninkielisessä teoksessaan jo v. 1906. Jostain syystä ei kirjaa ole kirjakaupoissa näkynyt. Lieköhän tarjonta ollut kysyntää suurempi vai päinvastoin? — —

*

Jo »sulamattomankin» rahan käytäntöön otto meillä Suomessa **ajanmukaisena rahajärjestelmänä,** siis kuten edellä on esitetty, herättäisi paljon vastustusta. Kukapa koroillaeläjä ihastuisi siitä, ettei hän enää niitä siunattuja korkojaan saisikaan; ja jos saisi, niin verraten niukasti. Tuskinpa pankeiltakaan heruisi myötätuntoa, sillä niiden olisi nykyisestä hallitsevasta asemastaan luovuttava ja laskeuduttava sille tasolle, jolle ne oikeastaan kuuluvat, nimittäin puhtaiksi rahanjakelulaitoksiksi. Mutta näitä uuden rahajärjestelmän vastustajia vastassa tulisi olemaan sen puolustajina koko kansan suuri enemmistö, kaikki ruumiillisen ja henkisen työn tekijät, viimemainittujen joukossa myös kaikki yrittäjät. Eikä ole epäilystä siitä, ettei yritteliäisyys kasvaisi, kun nykyään niin välttämätön korkotaakka tuntuvasti pienenisi. Yritteliäisyyden kasvaessa myös se epäsuhde, mikä vallitsee työvoiman kysynnän ja tarjonnan välillä, häviäisi, ja **työpalkat nousisivat itsestään ilman pakkotoimenpiteitä.**

Pelätään uudessa rahajärjestelmässä myös sitä, että setelistön lisääminen aiheuttaisi rahan arvon alenemisen, mitä pelkoa tietenkin nykyisestä järjestelmästä hyötyjät koettavat parhaansa mukaan ylläpitää. Pidetään näet välttämättömänä, että setelistöllä täytyy olla »katetta», s.o. kultaa tai ulkolaista rahaa, jossakin vississä suhteessa setelistön paljouteen. Valtion oma kulta ei lähestulkoonkaan ole riittänyt setelistön katteeksi, joten on ollut pakko turvautua lainaukseen. Lainaa on saatu vain kansan työtä ja omaisuutta vastaan. Riippuvaisuussuhde on siis seuraava: Kansan työ ja omaisuus — lainakate — setelistö. **Minkä ihmeen takia ei riippuvaisuutta tehdä yksinkertaisemmaksi jättämällä lainakate pois?** Riippuvaisuussuhde tulisi silloin seuraavaksi: Kansan työ ja omaisuus — setelistö. Silloin päästäisiin myös lainakatteesta johtuvasta rahankierron suonenIskennästä: koroista ulkolaisille. Mutta asia on kai teorioihin tottuneelle liian yksinkertainen!

Hyvällä tahdolla voidaan valtion talouselimet järjestää sellaisiksi, että ne kykenevät arvioimaan kulloinkin tarvittavan setelistön suuruuden. Toisin sanoen valtion on kyettävä arvioimaan, paljonko kansalle uskaltaa lainata. Tämän ei pitäisi olla mahdotonta, **koska ulkolaiset lainanantajatkin pystyvät sen seikan arvioimaan.** Myönnettäköön kumminkin, että toistaiseksi kansa ei tässä suhteessa luota valtioonsa. Sillä se näköään luottaa enemmän ulkolaisiin ja heidän rahaansa, vaikka se ei koskaan tule kykeneväksi arvioimaan ulkolaisen rahan arvon pysyväisyyttä. Samoin kansa koettaa kartuttaa rahamääräänsä vientiä lisäämällä, vaikka se ei koskaan tule kykeneväksi arvioimaan niitä olosuhteita, joihin vientitavaran ulkolainen kysyntä perustuu. Suomen kansa siis lainaa mieluummin ulkolaiselta kuin itseltään ja perustaa tuottonsa mieluummin tuntemattomiin ulkomaan markkinoihin kuin helposti kontrolloitaviin kotimaan markkinoihin! Ja kansantalousoppi antaa tälle kaikelle siunauksensa!

*

Nykyisen rahajärjestelmän kannattajilla on vielä eräs valtti: **»Mitä sanovat ulkolaiset, jos uusi rahajärjestelmä otetaan käytäntöön?»** Luullaan, että he sanoisivat irti kaikki meille antamansa lainat. Sitä he eivät kumminkaan tee, sillä siinä samassa heiltä loppuisivat sievoiset korkotulot. Mutta koska me osaisimme jo itsekin lainata itsellemme, niin luultavimmin **me itse** sanoisimme ne lainat irti ja maksaisimme ne myös. On paljon todennäköisempää, että ulkolaiset tulisivat kaikin keinoin pönkittämään nykyistä rahajärjestelmää. Otetaisiinpa myös silloin esille kauhukirjoitukset meillä harjoitetusta terrorista, sosialisoinnista, työleireistä j. n. e. tunnettuun tapaan. Jutut juutalaisvainoista olisivat kai sentään liian paksua luettavaa edes läntisessä naapurimaassamme, ellei niitä kenties saataisi syötetyksi näytelmän tai arvovaltaisen romaanin muodossa. Käytännöllisenä tuloksena lehdistön rumputulesta kai olisi tuotteittemme boikotti ulkomailla. Mutta **jos talouselämämme olisi tätä varten järjestetty omavaraiseksi,** niin eivätköhän väsyisi siihen boikottaukseenkin. Ei ole siis syytä pelätä mitään, sillä sotaahan se tämäkin vain olisi! Siinä välissä sopisi sitten mukavasti muistella, mitä Saarijärven Paavo sanoi . . . Ja tuskinpa sittenkään lie pojasta polvi huonontunut niin paljon, ettei se kykenisi Paavon esimerkkiä noudattamaan.

Vapautuminen ulkolaisen pääoman holhouksesta ja riippuvaisuudestamme viennistä tietäisi meille sellaista onnen potkausta, ettemme sitä edes vielä älyä toivoakaan. Nimittäin se tietäisi jotain sellaista, jolle voitaisiin antaa nimeksi **Suomen kansan taloudellinen itsenäisyys.**

P.

卐

— Hyvää mämmiä saimme pääsiäiseksi toimitukseen O/Y K. G. Salmisen ja O/Y P. Parviaisen leipomoista. Sokeria vielä mämmin päälle saatiin E. N. Fornen Siirtomaatavaraliikkeestä ja kermaa lähetti Elfingin meijeriliike. S.K.J.-läiset, velvollisuutemme on puolestamme pitää näitä liikkeitä mielessämme.

Kortit pöytään . . .

(Jatk. siv. 1.)

kuin Ruotsin kansan murroskauden ongelmien mahdollisimman paras ratkaiseminen.

Tämäkin »ajatustapa» on täydellisesti »mullistava» jos herrojen Öh- ja Lindmanit haluavat olla mukana luomassa uusia ja parempia oloja maahansa. On suorastaan säälittävää, etteivät vanhan maailmankatsomuksen pomot jaksa ymmärtää, että se on ratkaisevasti rappeutunut. Ne eivät ymmärrä, ettei asiaa voida korjata teknillisillä otteilla, päätöksillä ja pykälillä, silloin kun vika on **elinvoiman** loppumisessa.

Asia on sillä tavalla, että vanhan järjestelmän miehellä on vain yksi mahdollisuus jälellä, minkä kautta he voivat vielä »olla mukana» uutta aikaa rakentamassa, ja sekin on olemassa vain niille, joilla on sydän, henki ja mieli vielä **suorena:**

Uuden ajan taistelijajoukossa on nimittäin luonnon pakosta voimassa samallainen laki kuin Henry Fordin tehtaissa: Mikään »arvovalta» enemmän kuin mikään »pääsytodistuskaan» ei pelasta miestä alkamasta **alhaalta,** tavallisena rivimiehenä, yksinkertaisena työntekijänä. »Ajatustapojen mullistaminen» on alkava luopumalla kaikista entisistä etuoikeuksista ja asettautumalla ehdotta uuden aatteen ja kansakunnan kokonaisuuden palvelukseen **omasta vakaumuksesta.**

Uuden ajan luominen »vanhojen puolueitten puitteissa» merkitsee todellisuudessa ainoastaan vanhojen syntien peittämistä uuden mainosverhon avulla. Turhaan kuvittelevat Rothermere'it, Dollfussit, Pätsit, Lindmanit ja Öhmanit, estää herääviä kansoja näkemästä tällaisen mainosverhon lävitse.

卐

„Tilanne helpottaa".

Tk. 4 p:nä kuulutti Helsingin kihlakunnan kruununvouti kihlakuntansa alueella pidettäväksi 35 eri kiinteimistöhuutokauppaa. Mitä rahallista summaa nämä edustavat, on vaikea mennä sanomaan. Se yhteinen summa, mistä velasta nämä kruununvoudin kuulutuksen perusteella pakkohuutokaupataan on Smk. 1,420,113:30 Mutta luonnollisesti tämä saattaa olla vain pieni osa kaikista veloista. Varmaa on, että se on vain murto-osa näitten kiinteimistöjen yhteisestä arvosta, joten rahavallan ja systeemin tukijat lohkasevat huutokaupoissa hyvän saaliin.

Tilanne varmasti helpottaa, mutta ei velallisia ja työntekijöitä, vaan niitä, joita se koko pula-ajan on helpottanut.

„Laamanin paljastukset" JA *„Stavisky-juttu ei selviä".*

(Katso Helsingin Sanomain huhtikuun 1 p. numeroa!)

Viime sunnuntainumerossaan uhraa »Helsingin Sanomat» melkein kokonaisen sivun erään E. Laaman'in »huomiota herättäville» paljastuksille, joissa muka selostetaan »mihin Saksan natsit Virossa pyrkivät.»

Tämän turmeltuneen sanomalehtikirjoitustaidon »loistonäytteen» ainoa lieventävä kohta on, että k.o. lehden numero on päivätty — 1 p. huhtikuuta. Kuitenkaan ei voida tässäkään suhteessa ottaa Helsingin Sanomia vakavalta kannalta. Sillä nähtävästi lehti kuvittelee Suomessa löytyvän niin yksinkertaisia henkilöitä, että niille voitaisiin totisesti uskotella Viron kansan enemmistön olevan — saksalaisia natseja!

Jo se tosiseikka, että Helsingin Sanomat tuhlaavat seitsemättä palstaa totuuden pimittämiseksi, osoittaa, että lehti ajaa väärää asiaa. Mistä asiassa on kysymys, näyttää eräs uutinen, jonka lehti on erehtynyt sijoittamaan samalle sivulle kuin Laamanin »paljastukset», ja jonka otsikko kuuluu: »*Stavisky-juttu ei selviä. — — Stavisky lienee myynyt tärkeitä Ranskan sotasalaisuuksia saksalaisille.*»

Helsingin Sanomat on sen maailmankatsomuksen edustaja ja äänenkannattaja. joka synnyttää Staviskyn kaltaisia henkilöitä. Sellaisia löytyi Virossakin runsaasti (Rooberg, Törvand, y.m.). Niiden »jutut» olisivat kyllä selvinneet, ja nopeasti, jos Viron kansan enemmistö olisi saanut kansanvaltaisten periaatteitten mukaisesti määrätä, kenelle se tahtoo uskoa valtion hoidon. Se ehkäistiin siitä

(Jatk. siv. 4.)

Rahakapitalistien yksinvalta lopetettava.

Ei Suomen rahatalous saa olla sitä varten, että rahapääoman käyttäjien piiriä yhä vain supistetaan ja jatkuvasti väärällä laillisuudella ryöstetään kansalaisten töitten hedelmät rahanomistajille. Raha ei saa olla pirullisena keinona ryöstää työtä.

Nykyiset Suomen valtion finanssiasiantuntijat ajavat kansainvälisen juutalaisfinanssin asiaa, eikä Suimen kansan etua. He ajavat oman persoonansa ja oman piirinsä politiikkaa, mutta sanovat ohjaavansa kansan finanssipolitiikkaa. Se on mitä törkeintä kansan pettämistä.

He selittävät, että maailmanpula ja liikatuotanto on syynä "pulaan", vaikka ovat itse keinotekoisesti vähentäneet vuodesta 1928 vaihdonvälineitä eli rahaa yli 500 miljoonaa markkaa, jotta kansantaloudellinen elämä tyrehtyisi. Työttömyyttä ei saada poistetuksi, jollei saateta jaettavia hyödykkeitä ja maksunvälineitä oikeaan suhteeseen toisiinsa ja sitten edelleen lisätä setelistöä, kun uutta tuotantoa syntyy, Niinhän lisättiin rauhanaikanakin rahaa joka vuosi noin 5 % edellisen vuoden setelistöön verraten. Nykyään sitä jatkuvasti pienennetään, jotta juutalaiset ja rahakapitalistit saisivat polkuhinnasta kansalaistemme työn ja omaisuuden.

Ja kuitenkin nykyisten teknillisten mahdollisuuksien tähden voitaisiin tuotantoa lisätä enemmänkin kuin 5 % vuosittain ja samoin setelistöä.

Edellisen lisäksi on vielä järjestettävä

(Jatk. siv. 4.)

”MINÄ JA MINISTERI.”

Suomi-Filmin uusin tekele »Minä ja ministeri» on katsomisen arvoinen kahdestakin syystä, ensinnä siksi, että tässä maassa ei aikaisemmin koskaan ole esitetty mitään sen ala-arvoisempaa kotimaista filmiä kuin edellämainittu ja toiseksi siitä käy niin elävästi esille, mitenkä todella valtaherrat hoitelevat isänmaamme asioita. Emme lainkaan epäile, etteikö ministereiden elämän juoksu juuri tällaisia uria juoksentele, sillä onhan Suomi-Filmi Oy:n toimitusjohtajana mies, joka on tunnettu juuri tällaisesta »asiain hoidosta». Tarkoitamme »lahjakasta» entistä lähetystöneuvos A. Wuorenheimoa. Hänen juhlansa Roomassa ja Pariisissa olivat koko silloisen diplomaattikunnan »loistossaan» tunnetuimpia »työskentelyaikoja». Tällaisissa juhlissa Suomen ulkopolitiikkaa johdettiin, joskin tosin Rotschildin, herra Wuorenheimon entinen appiukko, rahoilla. Ihmettelemme, että ulkoministerimme sallii tällaisten tekeleiden esittämisen; ainoastaan paheksumisensa olivat he lausuneet Suomi-Filmi Oy:lle.

Mutta itse filmiin ja sen ohjaajaan. Risto Orko totteli aikaisemmin nimeä Nylund, toimi joitain vuosia sitten Rauman seuranäyttämön ohjaajana parin kuukauden aikana. Siinä kaikki, mitä hän filmaamisesta tai yleensä ohjaamisesta tietää. Sen mukainen onkin hänen uusin tekeleensä. Filmi alkaa upeilla tanssiaisilla, jossa ulkoministeriön »tärkeimmät virkamiehet» palvelevat isänmaataan todellisella »asiantuntemuksella». Yksityishuoneessa ulkoministeri viettää »työn touhussa» kauniin unkarittaren kanssa iltaansa. Filmin alku on lupaava, mutta heti kun päästään ravintolan ulkopuolelle, loppuu toiminta täydelleen. Ohjaaja on epäonnistunut täydelleen tehtävässään, hän ei saa mitenkään osia sopimaan yhteen. Irrallisina figuureina tekevät näyttelijät parhaansa. Ja täten jääkin koko tekele lepäämään Uuno Laakson ja Joel Rinteen hartioilla, jotka todella tekevät voitavansa pelastaakseen edes sen, mitä pelastettavissa on. »Minä» osan esittäjä rva Hertta Leisten vei hänkin osansa erinomaisesti, paitsi ainaista hirnumistaan, jota ohjaaja ei kyennyt hillitsemään. Filmissä käykin sillä lailla, että näyttelijät nauravat, mutta yleisö vaikenee. Filmi on kerta kaikkiaan niin heikko, ettei edes Fennica-Filmi Oy. ole näin huonoa aikaansaanut. On varmaa, että jos suomalaiset filmit eivät kykene laatuaan ja sisältöään tästä parantamaan, niin yleisökannatus heiltä kertakaikkiaan loppuu. Kun tällälailla nykyisen järjestelmän mädännäisyys julkisesti esitetään, niin ei kestä kauan ennenkuin se omaan mädänneisyyteensä kaatuu. Ja silloin: »Kaik' valmihina oomme taistohon.»

Voimakkaat esijuomingit ja ilmoituspalkkiot vaikuttivat sen, etteivät päivälehdet eikä Ylioppilaslehtikään uskaltaneet arvostella filmiä siten kuin se olisi sen ansainnut.

Todellisuus on taruakin.

(Jatk. siv. 1)

len teosta. O/Y Kaukaa maksaa koivutukista 1:25 kpl ja propseista 40:— 40:— kuutiosyleltä. Halkojen teosta 23:— syli, vaikka metsät ovat useimmiten kovin harvoja. O/Y Saastamoinen maksaa koivupropseista 40:— kuutiosyli.

Vielä voi mainita, että kun yhtiöt ostavat näre- eli koivupropseja, joiden pituus pitäisi olla 2 mtr., pakoitetaan miehet useasti tekemään ne 2.20 mtr. pitkiksi, tahi muuten katsotaan ne alamittaisiksi. Täten joutuu työmies tekemään yhtiölle jokaisessa propsissa 20 cm. ylimääräistä, josta hänelle, enemmän kuin myyjällekään, ei makseta penniäkään korvausta.

Ei enää luulisi kenenkään ilkeävän puhua ainakaan vakavissaan mitään tukkiyhtiöittemme isänmaallisuudesta tahi inhimillisyydestä. Samoilla työmailla saa niin vitivalkoinen kuin puhuvanpunainenkin työmies tehdä joutaville herroille ja vapaamuurareille konjakki- ja viinirahoja. Eiköhän työläisillä ala kohta aueta silmät näkemään koko kansamme todelliset orjuuttajat, ja ettekö huomaa etteivät Sasut, Tannerit, Simojoet, Karekset, Somersalot tahi muut politiikkanikkarit kykene tahi edes tahdo työntekijöiden asemaa parantaa. IKL:n otteet tietää jokainen ilman puhumistakin ja juutalais-marksilais-demokraattien otteet selvinnevät mahdollisesti jokaiselle seuraavasta juutalaisten itsensä tunnustamasta lausunnosta: Nälkä vahvistaa pääoman vallan työmiehen ylitse varmemmin kuin oikeus, jonka avulla laillinen hallitusvalta hallitsee. Nälän ja siitä johtuvan vihan ja kateuden avulla johdamme me kansanjoukkoja sekä näiden käsillä hävitämme sukupuuttoon kaikki, jotka asettuvat poikkiteloin tiellemme!”

Kaunista puhetta ja vielä mikä tärkeintä, että elämässä toteutuu joka ainut päivä tämä sama kiertokulku, eivätkä kanssaihmisemme huomaa naurettavaa asemaansa. Nouskaa jo viimeinkin katsomaan maailmaa omilla silmillänne. Tehkää itse huomioita, älkää uskoko sokeasti ketään. Muistakaa aina Suomen Kansan Järjestön ilmoille huutama väite: **”Työmiestä ei kykene, eikä halua auttaa kukaan muu kuin työmies itse!”**

Rahakapitalistien . . .

(Jatk. siv. 1.)

kulutukseen ja tuotantoon käytettävien rahamäärien suhde oikeaksi.

Suomen valtion on järjestettävä asiat niin, että kaikilla Suomen kansalaisilla on mahdollisimman paljon mitä hän tarvitsee. Niin kauan, kun ei jokaisella ole kunnollista asuntoa, kunnollisia vaatteita, jokapäiväistä leipää ja mahdollisuutta sivistyksensä kohottamiseen, niin kauan älkää puhuko jostain ”liikatuotannosta”, sillä silloin Te valehtelette ja petätte Suomen kansaa.

Te sanotte, Suomen kansalla ei ole kulutuskykyä! Me sanomme, järjestäkää asiat niin, että Suomen kansalla on kulutuskykyä. Sitävarten Te olette yhteiskuntamme johdossa. Vai luuletteko Te, ”kansanvallan” edustajat olevanne maamme johdossa ajaaksenne juutalaisen finanssikansan ja rahakapitalistien asioita? Jos niin luulette, niin erehdytte pahan kerran. Jos taas ette sitä omasta mielestänne ole, niin herätkää ajoissa huomaamaan, millä tiellä olette! Suomen kansan vähäväkiset kärsivät aivan suotta, rientäkää nopeasti heitä auttamaan. Älkää luulko, että ne voivat ”hyvin”, jos Te voitte hyvin! Muistakaa, että Te olette Suomen kansaa varten Suomen valtion johdossa eikä kaikenkarvaisia kansainvälisiä intressipiirejä varten. Jos Te taas ette pysty täyttämään tehtäväänne, niin luovuttakaa paikkanne niille, jotka pystyvät siihen. Tässä yhteydessä sanomme vain, että Suomella on mitä suurimmat mahdollisuudet hyvinvointiin ja ne on mitä pikimmin käytettävä kansamme hyödyksi. Suomen valtion on heti käännyttävä siltä tuhoatuottavalta finanssipoliittiselta suunnalta, jolla se vielä on. Sen on elvytettävä talouspoliittisella varmuudella jälleen yksityisyritteliäisyys täyteen käyntiin. Kun yksityisrahapääomaa korkojenlaskun tähden ja muutenkin ei enää muodostu riittävästi, on valtion lisättävä esim. 500 milj. markalla rahapääomaa vuosittain. Silloin työttömyys pysyisi jatkuvasti poissa. Älkää kerskuko sillä, että Teillä on rahaa pankit täynnä, se on vain tyhmyyden merkki. Ne rahat tulevat kyllä vetämään korkoa edelleen alemmaksi, mutta taloudellisen elämän vilkastuttamiseen ja hyvinvoinnin aikaansaantiin ne eivät riitä.

Älkää myöskään luulko, Te valitut, että Suomen kansan sivistyneistö on liian suuri ja ruvetko sitä vähentämään, vaan järjestäkää niin, että kaikille riittää työtä.

Se on toteutettavissa, vieläpä sangen lyhyessä ajassa, mutta silloin on rahapiirien etupyyteitten tilalle asetettava Suomen kansan kokonaisuuden etu. Me kansallissosialistit taistelemme sen puolesta. Herätkää, kansalaiset, näkemään ja ymmärtämään asiat oikein.

E. U.

„Laamanin . . .

(Jatk. siv. 1)

pistimillä, ja koska tällainen menettely on omiaan herättämään vapaassa Suomessakin paheksumista, niin on asia jollain tavalla tekosyillä »selitettävä».

Niin yksinkertainen on se todellisuus, joka piilee Helsingin Sanomain julkaiseman »Laamanin paljastuksien» takana.

Helsingin Sanomain Stavisky-uutisissa ilmenee myöskin tälle lehdelle luonteenomainen »johdonmukaisuus»: onhan »mielenkiintoista», että Staviskyä epäillään myöskin vakoilusta, sehän on omiaan johtamaan huomiota pois siitä seikasta, että hän on niin huonosti edustanut Helsingin Sanomain edustamaa ja ylistämää järjestelmää — ja varmuuden vuoksi lehti vielä tiedoittaa, että »*Ranskan talonpojalle on maatalouspula paljon tärkeämpi kuin Staviskyn juttu*».

Ei olisi tietysti ihmeteltävää, jos sellainen liberalismin kukkanen kuin Stavisky olisi hankkinut itselleen »lisätuloja» vakoilemallakin. On myöskin luonnollista, että Ranskan talonpoika kiinnittää enemmän huomiota elinkeinonsa menestymiseen kuin juutalaishuijarin seikkailuihin. Mutta ihmeteltävä — ja läpinäkyvä — on todellakin Helsingin Sanomain otsikoimistapa, niinkuin myöskin lehden aiheiden valinta.

Mitkähän ovat ne syyt, joiden tähden »Stavisky-juttu ei selviä», niin että Helsingin Sanomat voisi tarjota lukijoilleen »huomiotaherättäviä paljastuksia» myöskin kansainvälisten juutalaisten hallitsemasta maasta.

Juntan päältä nähtyä . .

(Jatk. siv. 1.)

mitä siitä tulee, kun ihminen käy lapsuudessaan räätälin opin ja silti joutuu äkkipikaa tekemään suutarin työtä. Eihän siitä silloin tule kunnon kalua. Sellainen on meillä nykyään komento valtakunnassa. Jos joltakin taholta aletaan vaatia korjauksia epäkohtiin, niin se on rikos. Jos kansa nälkäisenä napisee, on se kapinaa, mutta maan isät vain juttelevat rätti- ja matonkudejuttuja. Voiko enää olla suurempaa huijausta? Tuskinpa vain!

On sitä sentään toisenlaistakin huijausta, niin kouraantuntuvaa humpuukia, että hevonenkin nauraa jo häntänsä solmuun, kuten on muutama päivä sitten tapahtunut Hausjärvellä, jossa rovasti Kares riehui kuin mieletön. Siellähän Kares lupasi entisille punakaartilaisille ja kommunisteille kaikkea hyvää, mitä pappismies voi luvata, sankaripatsaita kaatuneille punakaartilaisille, taisipa vielä luvata taivasosuutensakin, jos he vaan valtaan pääsevät. Hätä näyttää olevan jo suuri Kareksellakin, kun alkaa puhumaan tuollaista tuomaskuonaa.

Kuinkas se nyt — pappismies Kares — tahti noin on muuttunut. Pari vuotta sitten kaikki punikit ja kommunistit olisi saanut hirttää Kareksen mielestä. Muistaako arvoisa pappismies vielä: »niinkauan kuin meillä on yksikään kommunisti olemassa, ei tässä maassa olot parane.» Näin silloin Kares paukutti. Mistä nyt johtuu tällainen vauhotus ja tohina. Tuntuu siltä kuin siellä liikkeessä olisi asiat vähän retuperällä. Ei sellaista kukaan usko, että punikin haudalle liikepuolue patsaita pystyttäisi; parempi kun sanoisi suoraan: me viemme loputkin pois. Emme ollenkaan ihmettele vaikka siellä Hausjärvellä nauraisivat leukansa sijoiltaan, Olemme kyllä tottuneet jo kuulemaan Kareksélta kaikenmoisia juttuja, mutta emme voineet kuvitellakaan, että ikämies noin kouraantuntuvasti munaa itsensä. Joka tapauksessa se oli verraton sirkusmenestys ja pilalehdille suuri ilosanoma. Aivan samoin kuin Virkkusen tulevaisuuden ennustelu Seinäjoella. Mutta pieniin kuuluu kutistuneen asessorin kalansaalis.

Ei rakkaat pappismiehet, ei punikkia saada millään mairittelulla ja suurilla lupauksilla mukaan, vaan siinä pitää todella näyttää jotain parempaa. Punikki on kertakaikkiaan paaduttanut itsensä eikä usko ii koo ällään.

Jotta tämä kuvaus ja lupaus olisi ollut täydellinen, olisi Kareksen pitänyt luvata vapaiksi vielä kaikki kommunistijohtajat, jotka ovat linnassa ja ryssänmaalla oleville vapaa pääsy Suomeen. Silloin olisi ollut asiat sanottu jullilleen, vai onko tämä paukku säästetty toiseksi kertaa.

Tämä on vissiinkin nyt se uusi puolueohjelma, josta liike on niin kovin suurta huutoa pitänyt, että kun se julkisuuteen lasketaan, niin koko maailma hämmästyy, kuten allekirjoittaneelle sanoi eräs joukostamme poispotkittu näpistelijä. Oli miten oli. Liikepuolue saa luvata mitä vain, ei se meitä liikuta. Eihän suuret sanat suuta halkaise. Ja eduskunta saa myös tehdä lehmäkauppoja ja herrat saunamatkoja, mutta loppu siitä riehumisesta vielä tulee. Koska koko maailma hämmästyy uutta liikeohjelmaa, niin silloin varmaankin lentää hallitus ilmaan, kun me paukutamme kaikki julki ja punakaartilainen saa levätä rauhassa, sillä aatteensa edestä jos mies on kaatunut, sitä ei saa enää solvata, vaikka kohtakin aate on ollut väärä ja harhaan johtava. Johtajia on rangaistava, mutta ei miehistöä.

Juntta-Jehu.

NÄHTYÄ ja KUULTUA.

Kansan oloista on tullut tutkittua yhtä ja toista ja tultu huomaamaan, että enemmän kuin paljon puuttuu. Huh, niin ajattelematonta meininkiä. Allekirjoittanut on sekä kuullut että nähnyt ja kokenutkin, kuinka kovassa on kansalla leivän saanti. Ne metsätyöpalkatkin ovat painetut niin alas kuin suinkin on mahdollista ja se on merkillistä, ajatelkaa, kun koko metsäpuulaakin pääpomo kuuluu hyväntekeväisyysjärjestöön, jonka nimi on »Vapaamuurariveljet Suomi loosi N:o 1. V. ja O. M.» Mutta mihinkähän he sitä »hyvää» oikein muuraavat? Eräs helsinkiläinen pappi sai tässä kirjeen näiltä »veljiltä». Se kuului tähän suuntaan: »Jos tahdot menestystä tulevaisuudessa, niin liity meihin.» Mutta tällä kirkon miehellä oli vielä niin paljon omaatuntoa jäljellä, että pysyi poissa semmoisesta sakista. Sitten nämä samat herrat ovat kyllä niin jalomielisiä, että lahjoittavat esim. suojeluskunnille 400,000 mk. vuotuisen koossapysymisavustuksen. Mutta eivätkö nämä miehet luule, että muutkin osaavat ajatella kuin he. Mainittu lahjoitus ei ole pahasta, mutta se ei riitä korvaamaan sitä työn ryöstöä, mitä tukkityömailla tapahtuu. Allekirjoittaneen mielestä tarvitsevat syvät kansan kerrokset kaiken huomion ja huollon puoleensa, sillä kun kansa voi hyvin ja saa työstään kunnollisen palkan, niin sillä on varmuus, että tietää tekevänsä työtä omassa isänmaassaan ja myöskin halu puolustaa sitä vaaran tullen. Siis voi olla varma, että kun elämä kansankerrosten alimmissakin piireissä on edes osapuilleenkin verrattavissa ihmiselämään, niin kyllä maanpuolustus järjestyy ilman »muurarien» sillmänlumeapuakin. Herätkää veljet vapaamuurarit, herätkää ja muuratkaa ensin umpeen siellä, missä reikiä on, kuluttakaa sitten vasta aikaanne vähemmän tärkeisiin tehtäviin.

H. O.

— **Katsomisen arvoinen elokuva** näytetään tällä viikolla elokuvateatteri Casinossa. Toivomme että yleisö käyttää tilaisuutta hyväkseen ja käy katsomassa elokuvaa, jossa varsin selvästi näytetään ihmisen elämää alkuperäisessä luonnossa, sekä rehellistä taistelua olemassaolonsa puolesta.

S. K. J. TYÖTOIMISTO
Helsinki, E. Makasiinink. 6. Varmimmin maanantaisin klo 18—20.
Puhelin 24 100.

Suomen Kansan Järjestö

JÄRJESTÖTOIMISTO ja KANSLIA
Helsinki, Etelä Makasiininkatu 6.

Puhelimet:
Järjestön johtaja ....
Toimiston päällikkö . } 24 100
Järjestön rahastaja ..

Lehtijaosto:
„ kassa ....
„ ilmoitukset . } 34 793
„ tilaukset ..

Toimitus 21 456
Arpajaistoimisto 33 156
Työtoimisto 24 100

HELSINGIN PIIRITOIMISTO,
E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100

SKJ Helsingin Sörnäisten lukutupa,
V linja 14.

Uudenmaan piirikanslia,
E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100

Turun aluekanslia,
Turku, Eerikinkatu 12.

Mäntsälän alue,
Mäntsälä, Vuori.

Länsi-Uudenmaan alue,
Karjaa. Puh. 1 41

Kuopion aluekanslia,
Kuopio, Puijonk. 15. Puh. 991.

Vaasan I aluekanslia,
Korsholma, opett. Kull.

Vaasan 2 aluekanslia,
Vaasa, Vaasanpuistikko, Kerman

Viipurin aluekanslia,
Viipuri, Ristimäki, Kaalimaankatu 2, Saarinen.

Jyväskylän alue,
Jyväskylä. Emaus. Puh. 12 31.

Porvoon aluekanslia,
Porvoo, Vesitornink. 34.

Loviisan aluekanslia,
Loviisa, Marjank. 7. A.

Hämeenlinnan aluekanslia,
Hämeenlinna, Hätilä, Harjula.

Herää Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja.

Tilaushinnat:
1/1 v. .... 35:—
1/2 v. .... 20:—
1/4 v. .... 15:—
1 kk. .... 6:—
Irtonumeron hinta .... 1:—

Ilmoitushinnat:
Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstissä 1:20, määrätyllä paikalla 10 % koroitus.

Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1934.
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.